

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борис“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишен абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отделен брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

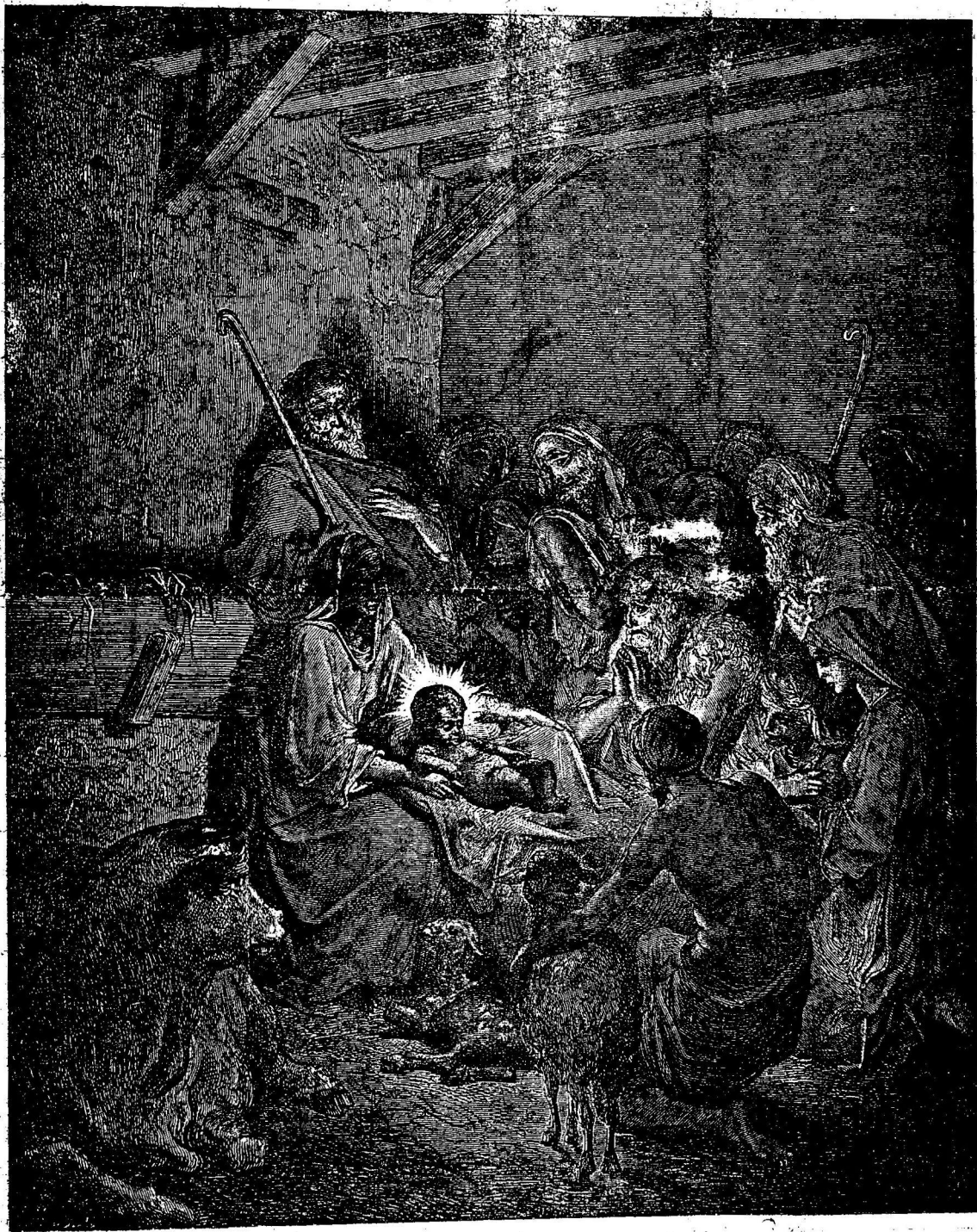
РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговорен редакторъ:
Протоерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Честита Нова година и Рожд. Христово

Проф. Ц. Каланджиевъ

ЗЛОУПОТРЕБА

СЪ ЗЕМНИТЪ БЛАГО

Въ първата половина на XIX (1766-1834) вѣкъ, живѣ въ Англия известниятъ общественикъ и икономистъ Томасъ Малтусъ, който между другитъ си работи написа и една книга за ръста на населението (An Essay on the Principle of Population), излязла въ 1802 г.

Въ тая книга Малтусъ се старае да докаже, че бедността се дължи на бързото размножаване на хората, сравнително съ ръста на производството на хранителнитъ продукти; това той формулира въ свой законъ, носещъ неговото име, а именно: населението се размножава по геометрическа прогресия (1, 2, 4, 8, 16 и пр.), а сръдствата за съществуване растатъ по аритметическа прогресия (1, 2, 3, 4, 5, 6 и пр.) Вследствие на това, се явява и недостигътъ отъ храни. Споредъ това, нарушениетъ балансъ се корегиралъ съ унищожаване на излишното население отъ войнитъ, отъ епидемитъ и отъ развитиѣ болести.

Редица икономисти отъ по-ново време оборваха учението на Малтуса, като се основаваха на ръста на техниката, засилваща производството, не само въ индустрията но и въ земеделието.

Тая критика, на Малтусовия законъ, следъ интензивното разработване на задокеанскитъ земи и индустриализиране на земеделието, днесъ се обоснова въ Америка, на и други задокеански страни и което се вижда отъ долнитъ данни.

Отъ 1929 год. е настъпило едно бедствено положение за населението на (следва на 2-ра стр.)

ки смѣло по този пѣтъ и нищо да не смуцава нашия личенъ животъ и живота на отдѣлнитъ малки народи, които сега, съ непосилни жертви си извоюватъ заслуженото жизнено пространство, тъй необходимо за новитъ и грядущи поколения.

Никакви земни сили тогава, та били тѣ и англо-саксонски, съ проловути военни и търговски флоти, съ неизчерпаеми източници за сурови материали, съ купища злато и многобройни извори на земни масла—не ще спратъ възхода и тържеството на мира и правдата всрѣдъ хората и народитъ, които малко по другояче разбиратъ Христа и християнството — отъ Кентерберийския архиепископъ, Рузвелта и Чърчила—тържеството на Христовитъ идеали въ този свѣтъ.

Само съ тѣхъ и чрезъ тѣхъ, човѣкъ може да се издигне до завидна и достойна за него висота и да узави и пресѣче пѣтя на анархистичнитъ течения, пропагандирани отъ известнитъ на всички ни фанатици, изгонили Бога отъ душата и сърдцата си.

Нека на старата губителна злоба, която иска да превърне въ гробище земята, противопоставимъ ангелското благовестие за миръ и добра воля.

Съ тѣзи надежди и пожелания, ние честитимъ на нашитъ читатели Новата 1942 година и Рождество Христово.

Протоерей П. Икономовъ

Тържеството на Христовитъ идеали

Отново християнскиятъ свѣтъ ще посрещне Рождество Христово, отново денъ на смирение и братската любовъ ще облъхне душитъ на хората и ще смлѣкнатъ за моментъ разпритъ и борбитъ всрѣдъ тѣхъ, макаръ, че всички преживѣваме „необикновени исторически моменти“.

Отново предъ търсящия погледъ на отруденитъ и измжчени човѣци ще изпъкне благия образъ на Христа, зовѣщъ хората къмъ братство и единение, въ името на Неговата жертва, на обичта и вѣчната правда. Отново ще възкрѣснатъ загубенитъ надежди за миръ и братство всрѣдъ народитъ, настрѣхнали едни срещу други, и ангажирали се въ една братоубийствена война, се въ една година подъ редъ подхранвана и години подъ редъ подготвена отъ известнитъ вече на човѣчеството личности и народи,

които отричатъ правото на животъ на други млади, жизнено способни и творчески народи.

Отново ще изгрѣе полъчезаренъ и мощенъ идеалътъ на вѣчното добро, въ сърдцата на борцитъ за правда и човѣщина, приобщили своя духъ, съ духа на жертвата Христова.

Отново пѣсенъта на ангелитъ: „Слава въ висинитъ Богу, на земята миръ, между човѣцитъ благоволение“, ще изобличи военолоубитъ и подпалвачитъ на Европа и Далечния изтокъ, проглушили свѣта съ своето „своего рода християнство“—англо-саксонци.

Чудна и непреходяща сила на родилия се въ Витлеевъ Младенецъ, чудна и възраждаща следъ хиляди години къмъ новъ животъ, новъ строй, новъ редъ и нови пориви въ душитъ на хората за борба съ злото,

за борба съ злостата, ненавистта алчността, международнитъ интриги, отрицанието, всички тъмни сили и окултни сдружения, които не малкъ дълъ иматъ въ сегашната незапомнена война, по своитъ размѣри и жестокости!

Нека се уповаваме на тази сила, която преобрази истинско вѣрващитъ и звѣра-човѣкъ приближи до Бога и нека посрещнемъ Неговото раждане съ вѣра въ тържеството на завещанитъ отъ Него идеали и почерпимъ нови сили въ борбата съ Антихриста и човѣко-навивистичитъ, за осъществяване на тѣзи идеали.

Нека не отвръщаме погледъ отъ Неговия образъ, които свѣти отъ безкрайността и сочи пѣтя на мира и любовта за човѣцитъ и народитъ.

Нека тръгнемъ съ усиленни стѣп-

Свещ. Василий Стаменовъ

СЛАВА НА БОГА ВЪ ВИСИНИТЪ

на земята миръ, между човѣцитѣ благо-
водение

Тѣзи ангелски думи съставляватъ онова дивно славословие, тихитѣ и галовни думи на което се разливали и и огласявали свѣтлата и приятна нощъ, на пречудното Христово Рождение. Съ тази блага вѣст „Слава на Бога въ висинитѣ...“, ангелитѣ известили за изпълнението на най-дългоочакваното и радостно събитие въ историята и живота на свѣта. И хората, като чули думитѣ на тази небесна музика, възраждали се духомъ и побързали съ сжпоценни дарове да се поклонятъ на Божествения Младенецъ — Христа, защото изстрадали до крайности, мнозина вече открито говорѣли за „всестранната обнова на живота“. И тази „всестранна обнова“, споредъ тѣхъ била немислима, безъ намѣсата на Бога. Трѣбвало Богъ да вложи прѣстъ, за да се очертаятъ основитѣ на единъ пощастливъ и честенъ животъ. И Богъ, отъ любовъ къмъ грѣшното човѣчество, изпратилъ своя Единороденъ Синъ въ плотенъ на земята, та всѣки, който повѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ (Иоана 3:16). Ангелитѣ пѣкъ възвестили Неговото рождение, въ онази паметна нощъ, пѣйки: „Слава на Бога въ висинитѣ“, защото Неговата спасителна мисия бѣ „да спаси и оправдае човѣчеството“. За Божия прослава, Той е приелъ човѣшка плътъ, за да бже унижението голѣмо, а тържеството пълно.

„На земята миръ“, — за да бже прославата на Бога въ висинитѣ съвършена, като първостепенно условие е било, устройството на единъ властенъ миръ тукъ на земята, миръ царственъ и невъзмутимъ за човѣшката душа. Но, за да можелъ да се устрои подобенъ миръ на земята, необходимо е било да се направятъ нѣкой преобразования съ самия човѣкъ и животъ. Нужно е било да се извърши единъ преломъ въ душата на всѣки единъ поотдѣлно и да се издигнатъ въ сърдцето нержкотовитѣ храмове на любовта, братството и добродетелта, като бждатъ сринати изъ основи старитѣ и фалшиви капища на нечестието, сатанинската злоба, насилието и непочтеността. Христосъ е трѣбвало да види и опознае болкитѣ на всички и съ Своето учение „за ново небе и нова земя“ да премахне голѣмото социално неравенство, което гне-

тѣло мнозина, но особено пѣкъ беднитѣ, униженитѣ и оскѣрбенитѣ въ живота.

„Между човѣцитѣ благоволение“, това е било наградата на хората — да живѣятъ за слава на Бога, въ миръ и единомислие на земята, за да придобиятъ истинското благоволение между себе си. А истинското благоволение могатъ да иматъ помежду си само онѣзи, които съ огъня на любовта сж пречистили своята душа отъ различнитѣ пагубни надслоения, като завистъ, омраза, лицемерие, подлостъ, кляукарства и т. н. и сж украсили душата си съ благоуханнитѣ цвѣтове на Божественитѣ добродетели — миръ, любовъ, благостъ, кротостъ, милосърдие и пр. И затова Христосъ, по думитѣ на ап. Павла, е трѣбвало да помогне на хората, „да се съблѣкатъ отъ ветхия човѣкъ и да се облѣчатъ въ новия“ т. е. въ онзи човѣкъ „който не изтѣква въ прелѣстителни похоти“, за да се всади между тѣхъ благодатното благоволение, което е склонно да направи „хората на тъмнината“ — „човѣци на свѣтлината“.

И действително, Христосъ изпълнилъ въ пълнота Своята мисия тукъ на земята. Той е истинския реформаторъ, така силенъ и авторитетенъ за всички времена и Неговата слава нѣма никога да залѣзе. Всички останали, които се славятъ съ своитѣ заслуги и способности на велики реформатори въ живота, бледнѣятъ като сѣнки предъ свѣтлината на Христовото дѣло. Тѣ или непостигатъ винаги онова, за което денонощно мечтаятъ или чисто и просто взаимствуватъ много отъ Христа, изгрѣватъ на небосклона само за мигъ и следъ това безвъзвратно угасватъ. Не за Христа това не може да се отнесе, нито пѣкъ да се говори така. Неговата слава е вѣчна, непричастна и неуморно блѣсти съ ослѣпително отражение. Праха на изминалитѣ години не е въ състояние да затъмни нито частица отъ Неговата слава и блѣсъкъ. Ето, две хилядолѣтия се нижатъ и отлитатъ, и Неговото име, Неговото дѣло и слава, ще пребждатъ въ вѣки. И всѣка нова година, ангели и хора вкупомъ ще пѣятъ „Слава на Бога въ висинитѣ, на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение“.

Протоѣрей П. Икономовъ

Обрѣзване Господне

св. Василий Велики и новата година

Още отъ старо време Богъ бѣ заповѣдалъ на Аврама: „На осмия день следъ рождението да бже обрѣзанъ между васъ въ вашитѣ родове всѣки младенецъ отъ мъжки полъ“. (Битие 17—12) Сжщата заповѣдъ бѣ дадена отъ Бога и на Мойсея като му кава: „И на осмия день да бже обрѣзанъ по плътъ...“ (Левитъ 12—3)

На тоя законъ се е подчинилъ и Спасителтъ, така, както ни повествува св. евангелистъ Лука (гл. 2, 21) „като се изпълниха осемъ дена, за да бже обрѣзанъ Младенецътъ, дадохъ му името Исусъ“ т. е. СПАСИТЕЛЪ. (Ето етимологията и значението на името „Исусъ Христосъ“. Думата Исусъ, по произходъ е еврейска и значи „Спасителъ“. А думата „Христосъ“ е преводъ на грѣцки на еврейската дума „Мѣшиахъ“, и означава „Помазанъ“). Отъ всичко това разбираме, че самъ Той се е подчинилъ на тая заповѣдъ, като на осмия день е билъ обрѣзанъ и Му се е дало името „Исусъ“.

1) Въ паметъ на този актъ, църквата е отредила, щото първи януарий, когато сж се изпълнили осемъ дена отъ рождението на Исуса и се е извършило обрѣзването, да бже поставенъ между царскитѣ празници. Но, понеже и римлянитѣ сжщо сж празнували

на 1 януарий съ голѣми веселби и развратъ (своитѣ календи), бога на мира Янусъ, за когото тѣ вѣрвали, че той щастливо е царувалъ въ Италия 1,500 год. преди Христа, затова църквата въ старо време е наредила, щото празника „Обрѣзване Господне“ да се отпразднува съ постъ и въздържание. Тертулианъ мѣмрилъ африканскитѣ християни, които взимали, макаръ и само като зрители, участие въ тия тържества. „Вижте“, — казва този великъ защитникъ на християнството — „езичницитѣ не идватъ на вашитѣ празници и се пазятъ, а вие отивате на тѣхнитѣ“.

Въ началото на януарий, римлянитѣ и гърцитѣ празнували още и тѣй наречения празникъ „Вота“, въ честъ на Панъ, (Панъ е билъ изобразенъ като дребенъ човѣкъ, съ малки рога, опашка, съ кози коси и крака), бога на горита, за плодovitостта на овцитѣ, тогава чествували и празника „Брумалия“, въ честъ на „Бахуса“ (Бахусъ, младежъ съ чаша въ рѣка и ограденъ съ грозде. Тѣзи богове били съ весели лица), богъ на виното и на пияницитѣ по единъ мръсенъ и отвратителенъ начинъ.

Св. Иоанъ Хрисостомъ, погнусенъ отъ тоя начинъ на отпразднуване, казва въ една своя речъ така: „Тия бе-

Единъ особенъ видъ спекула

Думата ми е за спекулата съ религиозното чувство у българина. А тя се извършва отъ хиляди и хиляди спекуланти плѣзнали изъ цѣла България, та дори и изъ новоосвободенитѣ земи.

Използувайки изключителнитѣ времена, въ които живѣемъ, тѣ, съ своитѣ „учения“, разколебаватъ вѣрата у нѣкои българи. Мнозина отъ тѣхъ проповѣдватъ пасифизъмъ, други — божествения произходъ на разни „учители“, трети изопачаватъ християнската вѣра и пр. и пр.

Днесъ, когато поваче отъ всѣкога е необходимо единство въ вѣрата, нужно е всѣчески, запазването на Българската православна църква. Какъ ще стане това, иматъ думата компетентнитѣ. Това, обаче, трѣбва да стане чакъ по скоръ!

Трѣбва да се знае, че намъ не ни трѣбватъ „жертви на Дьнова“ и тѣмъ подобни, а добри и честни българи, вѣрващи въ Бога и своята Родина!

зумни пирове, които си устройватъ въ тия дни езичницитѣ, като освѣтляватъ площадитѣ, кичатъ главитѣ си съ дяволски украшения, танцоветъ имъ по пещеритѣ, така огорчаватъ душата ми — защото тамъ е и разврата“.

А Блаженный Августинъ, все по отношение на тия празненства говори: „Въ тия безумни дни, мжжетъ-езичници се обличатъ въ други мръсни и грозни дрехи, но най-жалкото е, че и нѣкои християни изпадатъ въ тоя грѣхъ...“

Какъвъ човѣкъ е оня, който се прѣправя въ прѣчь или друго животно, оолича се като жена или овенъ? (Отъ тия езически времена у евреитѣ е останалъ обичай, когато отпразднуватъ празника си „туримъ“, да се маскиратъ, сжщо и християнитѣ уреждатъ балъ маске. Целитѣ на маскиранитѣ сж неморални).

Ето защо VI Вселенски съборъ, съ 62 си привило, заорянява тия езически празници — Календитѣ, Вата и Брумалиитѣ; анатемосова мжжа, които се облича като жена и жената, която се облича като мжжъ, както и всички, които празнуватъ календитѣ и другитѣ езически празници.

На 1 януарий, езичницитѣ сж се поздравявали и сж си изпращали едни на други подарѣци; затова, тия календи се наричали „Festa sodillarum“ т. е. празници на печатитѣ.

Писателитѣ: Турнебузъ, Синени, Суетани и др. подържатъ, че подъ тия подарѣци се е подразбирало: прѣстени съ печатъ, инициали, икони и статуетки на разни богове, кукли, книги, дрехи и пр. Въ Римъ имало кварталъ, който се наричалъ „Sigillaria“ т. е. пазаръ за такива, именно, предмети за подаряване. На 1 януарий се запалвалъ новия огънь на олтаря на богинята Веста и се забивали зелени клони въ двора на римския императоръ.

Когато езичеството залѣзе, съ неговитѣ оргии въ честъ на Януса, Бахуса и пр., християнския празникъ „Обрѣзване Господне“ се превърна въ день на веселба, тѣй като престанаха оргиитѣ около статуитѣ на тия жалки идоли.

2) Все на 1 януарий, църквата е наредила да се празнува паметата на св. иерарха Василий Велики, Кесарийски Архиепископъ († 379 год.) за възпоменание на дѣлата, съ който той украси пастирския си престолъ, който му бѣ повѣренъ. Амфилохий Иконийски въ една своя речъ, съ която похвалява дѣлата, живота и добродетелитѣ на св. Василия казва, че на сжщия день се празнувало и нова година — още въ IV вѣкъ. Църковната нова година почва на 1 септемврий, а 1 януарий е билъ признатъ за начало на нова политическа и финансова година т. е. нова гражданска година. Този день, църквата благославя и се моли за щастieto и благоденствието на своитѣ вѣрни любими чада — православнитѣ християни. Новата гражданска година винаги се е посрѣщала съ молитви, благопожелания, поднасяне на подарѣци и веселби.

ЗЛОУПОТРЕБА

съ земнитѣ блага

(продължение отъ 1-ва стр.)

Съединенитѣ Щати и изобщо на Американскитѣ държави, не поради липса на продукти, а напрогивъ — поради тѣхния излишекъ. Произвежданиитѣ, отъ земята блага сж били въ такива голѣми количества, че не сж могли да се консумиратъ отъ мѣстния и отъ чуждитѣ пазари въ Америка и Европа.

Затова, отъ нѣколко години, политиката на Рузвелта се е свеждала къмъ ограничаване на земеделческото и фабричното производство. На оцетениитѣ по тоя начинъ земеделци-фермери се плащатъ отъ държавата специални премии, които покриватъ загубитѣ отъ намаляване района на обработваемитѣ земи, а излишнитѣ храни сж били изгаряни; така, въ Съединенитѣ Щати, сж били изгорени 900,010 тона жито и 150,000 тона оризъ.

Сжщата политика е била провеждана и по отношение на други растителни продукти и животински олага, не само въ Съед. Щати, но и въ останалитѣ задокеански страни. Напр., пакъ въ Съед. Щати, сж били унищожени 6 милиона свини, 600 хиляди крави и 20 милиона тона консервирана масть; въ Чикаго сж изливали въ каналитѣ цѣли рѣки отъ мѣлко. Въ Аржентина сж унищожени 550 хиляди овни, а въ Капската земя — 500 хиляди. Въ Холандия сж изклани 200 хиляди най-породисти млѣчни крави. Въ Бразилия сж оили хвърлили въ морето 32 милиона човали съ кафе, а въ Куба 12 милиона тона трѣстена захаръ. Въ Калифорния сж унищожени цѣли планини съ зеленчуци и плодове. Въ океана и въ рѣки, тѣ сж хвърли неизброими количества уловена риба. Въ Франция сж били изостивани или унищожавани широки пространства отъ лозя, съ най-високо качественъ гроздъ.

Тая стопанска политика за нормиране ценитѣ, наречена „валоризация“, продължава и до днесъ, когато милиони човѣци стоятъ безъ работа и прекарватъ, за срамъ на културата и цивилизацията, най-мизерно сжществуване. Природата и техниката изливатъ своята благодатъ върху човѣка, а той се стареа да обуздае тѣхнитѣ сили, за да задоволи частнитѣ интереси на едно нищожно малцинство отъ собственици, на срѣдствата на производството и на капитала.

КОЛЕДА

Отъ Небеснитѣ предѣли
Падатъ пеперудни оъли,
Плахо кацатъ по земята
Дърветата и къщата.

Снѣгъ се тихо, леко сипе,
Тѣнѣкъ вѣтъръ хапе, щипе,
Димъ се точи изъ кумини
Къмъ небеснитѣ висини.

Мълчатъ тайнствено селата
Загубени въ равнината, —
Сякашъ спятъ подъ снѣговетѣ
И не чувстватъ студоветѣ.

А по кривитѣ сонаци
Бързатъ малкитѣ юнаци, —
Всички носятъ коледарки,
Тѣхни любими другарки.

На чаталитѣ — маждраци
Нижатъ сладкитѣ колаци,
Съ дългитѣ имъ, здрави дръжки
Кучетата биятъ мжжки.

Пѣтли пѣли, недопѣли,
Тѣ сж пжтища поеди,
Снѣгове дълбоки бродятъ
Всички къщи да обхедятъ.

И събиратъ по колаче
И по лѣскаво петаче, —
цепятъ съ викове тѣмата,
свѣтла радостъ на душата.

А на другата утрина,
пакъ по ранна-раненина,
момци тръгватъ премѣнни,
накичени, притѣмни.

И запѣятъ: „Ой Коледо,
Родило се Боже чедо...“ —
Че наскачатъ млади, стари
да посрещнатъ коледари.

ИВ. КАЗЕЛОВЪ

Свещ. Илия Нинчев — Есенин

Рождество Христово

Свѣтъ чакаше Спасителя да дойде, защото трѣбваше да дойде и отиѣн единъ старъ, прогнѣн и отреченъ свѣтъ. Трѣбваше да дойде, защото социалнитѣ противоречия си бѣха обявили война, и двѣ страни стояха настрѣхнали една срещу друга. Отъ една страна бедността, духовната нищета и отритнатостъ и отъ другата, поманитѣ земни рѣкоцѣловачи и властелинитѣ на земнитѣ блага. Два свѣта се борѣха. Два великана. Христосъ, Синѣтъ Божий, трѣбваше да дойде и Той дойде. Първитѣ Го очакваха въ бедната колиба да се роди. Вторитѣ, силнитѣ Го очакваха да се роди въ палати, облѣчени въ коприна и висонъ, обкръжени отъ царедворци и слуги. Той избѣга студената пещера и при кроткитѣ овчици се смири като най-бедно дете. Една звезда изгрѣ на небето: Ангели пѣха неспирно въ небесата и славѣха Новия, Избрания Синѣтъ Божий. Единиятъ свѣтъ заѣмъ „Осенна“ и дигна безсилна ръка къмъ Него за спасение и помощъ, а другиятъ настрѣхна и вдигна мечъ, за да убие Тоя, Когото безкрайното множество очакваше. Кръвъ се разплиска. Детска и невинна кръвъ. Но Той не погина — Единиятъ, Очакваниятъ. Той издигна нови лозунги въ свѣта. Той до-

несе новъ идеалъ въ свѣта. Той стана Самъ идеалъ за свѣта. И тоя идеалъ води свѣта отъ две хиляди години, за да дойде до днешни дни, когато силата и насилието заедно съюзени даватъ генерално сражение на вѣчната Правда и Любовь. Оная Любовь, която злото разпѣна на кръста. Единъ свѣтъ днесъ си отива, а заедно съ него си отива и всичко отречено отъ човѣшката свѣтъ и правда. Свѣтътъ ще загине. Но Той ще се роди отново по-великъ и по-силенъ, защото тамъ където правда и миръ се борятъ съ тъмнитѣ сили на злото, тамъ е и Той. Защото Той се ражда и крепне въ неспирната борба на човѣка въ стремежа си къмъ Него, извора на най-чистата любовь и правда, съ вѣрата въ победата на духовното къмъ материалното.

Христосъ ще се роди. Нека пожелаемъ въ тоя день на нашия народъ да не забравя Неговата правда и милостъ. Защото Той ни дари закрила и миръ, за да можемъ съ пълна вѣра да срещнемъ правдата и новия свѣтъ, въ който, ние най-много ще се радваме — безжертвено и пълно.

Честито Рождество Христово!

Свещ. Антимъ Еневъ

Стара и нова година

(разказъ)

Бѣше 31 декемврий. Тоя день е краенъ годината. Приближаваше вече трѣднощъ. Старата година трѣбваше да отстъпи мѣстотъ си на новата. Въ мразовитата нощъ прозорци на кѣшитѣ свѣтъ. Явно бѣше, че хората се готвятъ да посрещнатъ новата година. Жално бѣше на старата година, че се отнема царството, но времето приближаваше и тя трѣгна да си върви. Като крачеше по улицитѣ, тя си каза: „Чакай да погледамъ на тоя прозорецъ и да видя какъ хората посрещатъ новата година“.

Доближи се до една много освѣтена къща. Тя бѣше на единъ оогаъ гражданъ. Въ приемната стая горѣха нѣколко лампи, които изсипаха обилна мека свѣтлина. Подътъ бѣше постланъ съ хубави килими. Всички домашни бѣха облѣчени чисто. Чувахе се смѣхъ, радостъ, веселие! Домохазинътъ току поглеждаше часовника си. Но ето, че пристигатъ и съседитѣ. Заедно ще посрещатъ. На масата сж наредени пълни чаши съ вино. Щомъ удари 12 часа, съ тѣхъ ще поздравятъ новата година.

„Ехъ, нѣма ли да си отиде тая година“, — казва хазиянътъ, като гледа часовника си, — „не можахме да ѝ видимъ ползата. Лоша година! Нито щастие, нито здраве, нито печалби, само едни нещастия и скърби. Дано новата бжде „по-благодатна!“

„Истина“, — потвърждаватъ гоститѣ, — „злополучна година! Колко убийства, колко кражби, колко пожари и загуби ни донесе тая! Дано новата бжде по-щастлива!“

Нежалеа още повече отъ тѣзи обвинения, старата година си замина. Любопитството, обаче, я привлѣче на другъ прозорецъ, въ другъ къща. Гледа тя... въ едната стая се събрали нѣколко млади хора. И тѣ чакатъ новата година.

„Проклетъ бѣше тая година!“ — казва единъ. „Измжихъ се. Малко остана да ме осждаятъ. После... щѣха да ме изключатъ и после гладъ! Зла година. Да се махва по-скоро!“

„Трудно се живѣе“, — казва третиятъ, — „безъ пари лошо. Старата година бѣше голѣма безсребреница. Дано новата ни се усмихне“.

Още по-дълбоко се наскърби старата година. „Нима всички мене обвиняватъ за несполукитѣ си!“ — се пита тя. „Чакай да послушамъ още на единъ прозорецъ“.

Отбива се и въ друга улица и спира да прозореца на една къщица. Вътре мѣждѣ е една счупена лампа. Бедно семейство. И то се готви за новата година. Както родителитѣ, така и децата сж дрипаво облѣчени, съ оледи лица.

„Лоша, много лоша бѣше старата година за насъ“, — говори бедната жена. „Скърбѣта и нуждата не ни оставиха. Толкова ѝ се надѣвахме!“

„Още по-много зло ни донесе тя“, — казва мжжътъ. „Дано си го отнесе поне сега. Нека се надѣваме, че новата година ще ни донесе нѣщо по-добро“.

Не можеше да слуша повече старата година. Тя дълбоко въздѣхна и каза:

„Нещастни човѣци. Името на Бога не споменаватъ, нито му се молятъ. Много наказания ще търпятъ още. Мене обвиняватъ за своитѣ несполуки и скърби! Та какво съмъ азъ! Време раздѣлено на дни и месеци. Искатъ пари, богатства, здраве, сполука и щастие. Ала не искатъ нито да знаятъ за Бога, за справедливостъ, за добри дѣла, за добъръ животъ. Пари се печелятъ съ трудъ, а мнозина не искатъ да работятъ. Болеститѣ и нещастията сами си причиняватъ. Несполукитѣ и неприятноститѣ сами си предизвикватъ, а пъкъ годината обвиняватъ. Бедни и нещастни хорица, кога ще се вразумите! Новата година нѣма да ви помогне, ако вие се не подновите“.

И си замина старата година, за да се яви утре пакъ. Но човѣцитѣ я нарекоха Нова.

Въ тѣзи тържествени християнски дни, спомнете си за вашитѣ бедни

А. И. Мановъ

ИЗТОЧНАТА ЦЪРКОВНА МУЗИКА ВЪ БЪЛГАРСКАТА ЦЪРКВА

Съ приемането на християнството отъ Царь Бориса, въ българскитѣ църкви се въведоха грѣцкитѣ богослужбени книги, заедно съ приспособенитѣ къмъ пѣснопѣнията мелодии.

Когато св. Кирилъ и Методий и тѣхнитѣ ученици преведоха богослужбени книги на разбираемъ славяно-български езикъ, за да се национализира религията, приспособенитѣ къмъ тѣхъ мелодии не стана нужда да бждатъ замѣнени съ други, тъй като тѣ бѣха твърде близки на народната душа.

Първоначално, предаденитѣ мелодии се пѣли безъ никакви музикални знаци, а на паметъ — предавани отъ уста на уста. Съ развитието, обаче, на музикалното изкуство и умножаването на музикалнитѣ мелодични форми, станало нужда да се откриятъ и музикални знаци, които достигнали до 860 вида, споредъ както узнаваме, за да напомняватъ видоветѣ на мелодиитѣ. Тия знаци сж оили съкратени, които символично напомнявали опредѣленъ видъ на мелодия. Св. Иоанъ Кукузелъ, следъ св. И. Дамаскина, до известна степенъ усъвършенствувалъ тия знаци, а следъ него, много знаменити църковни музиколози, като Иоанъ Трапезунтскій (1756), Петъръ Пелопоневскій (1777), Яковъ Протопсалтъ (1795) и други, анализирали въ по-широкъ размѣръ музикалнитѣ знаци. Но при все това изисквало се да се помнятъ на паметъ много мелодии, съдържащи се въ знакове.

Въ 1815 г. трима музиколози, а именно: Хурмузий, Хрисантъ и Григорий сж изобретили аналитичния начинъ на музикалната писменостъ, който и до днесъ е въ употреба. Тѣ превели почти всички църковни пѣсни на аналитичния способъ и ги разпространили навсѣкжде, където се пѣло по източния църковенъ мотивъ. Отъ Рилския манастиръ билъ изпратенъ иеромонахъ Иоасафъ въ Цариградъ да изучи отъ Хрисанта новата система на църковната музикална писменостъ. Следъ като се завърналъ въ Рилския манастиръ, той превелъ много пѣснопѣния, написани по стария съкратенъ начинъ, аналитично, и ги разпространилъ въ цѣла България. Въ неиздадената ни още книга

„Сжщността на източното и старо-българско църковно пѣние“ даваме преписъ отъ единъ „возвахтъ“ преведенъ отъ Иоасафъ. Отъ 1847 год. насамъ, ние имаме преводи на псалтикийни книги съ славянски текстъ отъ Никола Трандафиловъ, х. Ангелъ Ивановъ, Иванъ Охридски, Тодоръ Икономовъ и други. Въ по-ново време имаме книгитѣ на Манаси п. Тодоровъ, който обогати въ голѣма степенъ нашата църковно-музикална литература. Отъ ново време сж и изданията на монаситѣ отъ Зографския манастиръ, Жеко Павловъ, Петъръ Сарафъвъ, Арх. Амвросий и др., обаче, трѣбва да признаемъ, че почти всички отъ поменатитѣ автори на горнитѣ псалтикийни книги сж преписвали буквално отъ грѣцкитѣ книги, като замѣствали грѣцкия текстъ съ славянския подъ музикалнитѣ знакове, безъ да иматъ свободенъ замахъ въ своитѣ преводи. Дори има мѣста, където славянскитѣ текстъ не подхожда на мелодията, нагодена за грѣцкия текстъ, и така, се явява какафония въ пѣнието. Справедливостъта, обаче, изисква да признаемъ, че въ книгитѣ на Арх. Амвросий проличава оособенната сжщностъ и умѣние на единъ свободенъ преводъ, който влага и собствено вдъхновение. „Автора отъ една страна е запазилъ духа на това пѣние, а сжщевременно е творилъ и създавалъ и истински обогатени източно-църковни мелодии“, — както казва г-нъ Н. Поповъ въ статията си, публикувана въ „Пастирско дѣло“. Заслужава да обърнемъ вниманието на читателитѣ и на художествената композиция на г. Ив. Капковъ, публикувана въ „Утреника“ — стр. 264, на Арх. Амвросий. Ние мислимъ, че подобни книги трѣбва да ождатъ настолни за всѣки пѣвецъ, отъ които тѣ да черпятъ богатства по източната църковна музика, а учителитѣ въ духовнитѣ семинарии и пѣвческитѣ училища да се погрижатъ за художественото изпълнение на тия мелодии, които бждещитѣ пѣвци на българската православна църква ще разнасятъ подъ свещенитѣ сводове на всички български храмове изъ царството ни, като служители църковни.

Пѣтя ни въ живота

Виждамъ азъ пѣтъ единъ въ трѣне и бурени, —
нашия земенъ животъ,
движатъ се хора тамъ, сѣнки заблудени,
облѣни въ кървава потъ.

Носятъ на грѣбъ товаръ — въ свѣта нѣволитѣ,
мжжъ, жена, малкъ и старъ,
кретатъ съ усилие, вървятъ незнайно де,
вървятъ съсъ своя товаръ.

Нѣкой се спре, седне, товара снесе си,
избърше потъ и сълзи,
спре да почине си, сили събира си, —
че после пакъ ще пѣлзи.

Мжки забрави той, гледа унесено,
унили сѣнки безброй,
гледа какъ мжчатъ се, пѣлзятъ безпомощно,
гледа и смѣй имъ се той.

Вижда девици въ плачъ, майки покрусени,
старци съ прогнѣни бедра...
Гледа какъ пѣшкатъ тѣ, гледа и смѣе се,
като въ забава добра.

За мигъ спрѣли! Пакъ трѣгне, униль и безгласно,
пакъ сълзи, зло и беда!
И слѣй се съ общото, на тѣзъ безжалостно,
що се бѣ смѣлъ по преди.

Все вървятъ! — Тѣхния брой не смѣнява се,
вървятъ въвъ мжки си тѣ,
първитѣ скриватъ се, следватъ ги вторитѣ,
вървятъ, не знаятъ кжде...

Тѣй пѣтъ за щастие, търсимъ всегда ние
въ нашия краткъ животъ, —
единъ е пѣтя за вѣчното щастие:
пѣтъ къмъ вѣчния Богъ.

Богоявление

Твърде красиво и съ дълбоко вдъхновение св. евангелисти Матей и Лука ни разказват за кръщението на Нашия Спасител Иисуса Христа. Ето какъ ни предават това събитие:

„А въ петнадесетата година отъ царуването на Тиверия... биде Слово Божие къмъ Иоана, синъ Захариевъ въ пустинята. А самъ Иоанъ, носѣше дреха отъ камилска вълна и коженъ поясъ на кръста си; а храната му бѣше акриди¹⁾ и дивъ медъ²⁾; и се кръщаваха отъ него въ рѣка Иорданъ, като изповѣдваха грѣховетѣ си... (Мат. 3. 4-6) Тогава Иисусъ дохожда отъ Галилея на Иорданъ при Иоана, за да се кръсти отъ него. А Иоанъ Го възпираше и думаше: азъ имамъ нужда да се кръстя отъ Тебе, а Ти ли идвашъ при мене. Но Иисусъ му отговори и рече; остави сега; защото тъй намъ подобава да изпълнимъ всѣка правда.

Тогава Иоанъ Го допусна. И като се кръсти, Иисусъ веднага излѣзе отъ водата, и ето, отвориха Му се небесата, и видѣ Духа Божий да слиза като Гълъбъ и да се спуща върху Него. И ето, гласъ отъ небесата, който казваше: „Този е Моятъ възлюбенъ Синъ, въ Когото е Моего благоволение“ (Мат. 3. 13-17) Иисусъ, когато начеваше служението си, бѣше на около тридесетъ години“ (Лук. 3. 23) Иисусъ се кръсти отъ Иоана въ водитѣ на Иордана, за да почне отъ този моментъ Своята учителска и спасителна мисия, за да се сбжднатъ думитѣ на пророка Исая, казани 700 години преди да се роди Христосъ.

„Гласътъ на викация (на Иоана) въ пустинята говори: пригответе пътя Господенъ, прави правете въ пустинята пътекиѣ на нашия Богъ“ (Исая 40. 3); а най-вече да се изпълни божественото домостроителство на нашето спасение.

Въ паметъ на това чудо, ксгато Богъ се явилъ въ тритѣ си лица, св. Църква е наредила единъ отъ дванадесетѣ голѣми празници.

Въ началото, кръщението Господне е било празнувано на 6 януарий много тържествено, както на изтокъ, така и на западъ, защото съгласно традицията, на този денъ Господъ Иисусъ се е кръстилъ.

Праздника се нарича още *Епифанния*, т. е. „Богоявление“, като начало на нашето спасение. Нарича се още и *Теофания*, — т. е. денъ, въ който Богочовѣкътѣ е показалъ Своето Божество презъ слизането върху Му на св. Духъ и презъ свидетелството на Небесния Отецъ, че Иисусъ е Неговия възлюбенъ Синъ (Мат. 3. 17).

Този празникъ, въ които Богъ се е явилъ въ три лица, е учреденъ отъ църквата още и като едно изобличение на еретицитѣ мониhei, арианци и македониянци, които отричали едното сжщество

на 3-тѣ божествени лица.

Св. Климентъ Александрийски — въ своето съчинение „Стромати“ подчертава, че въ II вѣкъ този денъ се е празнувалъ на 6 януарий. Това се потвърждава и отъ постановленията на св. Апостоли. Сжщото го подчертава и римския историкъ Amian Marcellinus (+390).

Въ древността, този денъ е билъ отъ опредѣленитѣ дни за кръщението на оглашенитѣ и то презъ нощта срещу Богоявление. Самото кръщение се е наричало свѣтлина (фосъ или фотиомосъ). На този денъ идвали християни отъ всички краища на свѣта за да се потопятъ въ водитѣ на р. Иорданъ.

На този денъ, патриарситѣ и митрополититѣ, изпращали своитѣ послания до епископитѣ си, чрезъ които ги уведомявали — кога ще се падне Великденъ, Петдесетницата и другитѣ подвижни празници. Тия послания се наричали „пасхалии“ и много отъ тѣхъ сж стигнали до насъ.

Понеже църквата споменува на този денъ тримата мждреци (вълви), които дошли отъ изтокъ да се поклонятъ на Младенеца, латинцитѣ (католицитѣ) го наричали още и „Праздника на тримата царе“. На този денъ, както и на други дни презъ годината, императоръ Теодосий Малки, забранилъ всѣкакви представления и шумни прекарвания. Сжщото потвърдилъ и Юстинианъ за да се отпразднува праздника тихо и чинно. Св. Богоявление е предшествувано отъ предпраздненство по сжщия начинъ, както и срещу Рождество Христово. Ако предпраздненството се падне въ сжбота или недѣля, царскитѣ часове се четатъ въ предния петѣкъ съ литургията на св. Василия Велики. Въ своитѣ пѣснопѣния и четения, църквата ни припомня ветхо-заветнитѣ пророчества, въ връзка съ св. Богоявление. На сжщия денъ, предпраздника, свещеницитѣ извършватъ великия водосветъ и посещаватъ всички християнски домове, за да ги порѣсатъ и осветятъ, заедно съ тия, които живѣятъ въ тѣхъ, пѣййки тропара на празника: „Во Иордане кръщаюся тебе Господи“... А на самия денъ, следъ св. Литургия, свещеницитѣ заедно съ народа отиватъ при рѣки, извори или море, начело съ хоругви, кръстове и пѣсни — въ литийно шествие и тамъ се извършва великия водосветъ, по установения редъ отъ иерусалимския патриархъ Софроний (+ 638 г.), а пѣснитѣ сж хармонизирани отъ Романъ Мелода, Софроний, Козма и др. Тѣ сж пълни съ духовна красота и наслада, така, както само древната църква умѣеше да се моли, да пѣе и словослови въ велики Господни дни.

Petronius

1) Думата акриди (то акридионъ) означа-

Свещ. Иор. Свѣтославовъ

РОЖДЕСТВОТО НА ИИСУСА

Това рождение е въ денъ, отъ който започватъ нови дни, години и вѣкове. Почва нашето лѣтоброение. Християнитѣ казватъ: „До Иисуса Христа вѣковетѣ бѣха въ тъмнина, а нашитѣ години сж озарени отъ свѣтлината на Витлеемската звезда. Като закрильникъ и ржководителъ на нашитѣ вѣкове застана родилитѣ се Иисусъ!“

Ние човѣцитѣ протѣгаме ржже къмъ Иисуса, защото въ земния си животъ Той не извърши грѣхъ. Той премина на земята свободенъ отъ нашитѣ грѣхове и падения.

Животътъ на Иисуса бѣ лжчезаренъ като диамантъ и чистъ като свѣтлина.

Нашата човѣшка воля е слаба и ние се препъваме въ грѣхъ и падение. Древнитѣ латиняни казваха: *Humanum est lapsus* — въ човѣшката природа е да пада — т. е., на човѣка е присжщо да грѣши. А Иисусъ изпълни волята на Бога Отца и никога не стори грѣхъ — нито съ плътта Си, нито съ духа Си.

Иисусъ Христосъ не бѣше знаменитъ ученъ, нито пѣкъ философъ. Но той ни даде по-голѣми учения и по-дълбока мждростъ, отколкото всички учени и мждреци въ свѣта. Иисусъ ни разкри, че освенъ земнитѣ материаленъ свѣтъ, има и небесенъ. Тамъ на небото, има небесни жители — това сж ангелитѣ. Той ни разкри тайната за Бога-Отца, за Себе си — Богъ-Синъ и за Бога-Духъ Светий. Съ естествена искреностъ на твърдението Си, Христосъ каза: — „Вие сте отъ долнитѣ, а азъ съмъ отъ горнитѣ; вие сте отъ тоя свѣтъ, а азъ не съмъ отъ тоя свѣтъ (Иоана 8:34). азъ слѣзохъ отъ небото, не за да върша Моята воля, а волята на Отца, Който Ме е пратилъ (Иоана 6:38)“.

Раждането на Христа, ние православнитѣ християни изповѣдваме, че е станало въ сжщностъ преди вѣкове отъ Отца, а тука на земята въ опредѣлено време. Христосъ — второто лице на св. Троица, слѣзе и се „въплоти“ — взе тѣло чрезъ Духа Светаго и Дева Мария и стана човѣкъ. Така, Иисусъ свърза видимото съ невидимото — небото съ земята. Сега презъ нашитѣ дни и вѣкове на християнска култура, небото е отворено, защото самъ Иисусъ каза: „Отсега ще виждате небото отворено, и ангелитѣ Божии да възлизатъ и слизатъ надъ Сина Човѣчески (Иоана 1:51)“.

Пътътъ на човѣчеството е осветенъ къмъ вѣчността. Предвестникъ за този пътъ е звездата, която озари и ржководѣше мждреци-

ва скакалци. Тия чисти насѣкоми, които сж се хранѣли съ треви, били разрешени отъ Мойсея (Левитъ 11-21) да се ядатъ отъ еврейтѣ.

2) (мелиагрионъ) — сладѣкъ сокъ отъ подъ кората на дърветата — сладка шира.

тѣ, за да преклонятъ глава предъ Божествената Премждростъ.

Божествената сила, която се излжчва отъ лонното на Божията сжщностъ се прояви въ закрила и подкрепа на тѣлесното здраве на Иисуса. Той никога презъ земния си животъ не почувствува болестъ. Нито студениитѣ ясли, нито скромнитѣ повивки, които приготви бедната Майка, за да повие Божествения Младенецъ, не причиниха страдание и болестъ. Нито горещината при бѣгството презъ пустинята, нито нощнитѣ бдения на планината — нищо не повреди тѣлесното Му здраве. И нощния хладъ на морето, и дневнитѣ трудове въ пѣтъ, не причиниха болестни признаци.

А азъ, съ моегто тѣло съмъ винаги близо до болестъ. Тя е готова всѣки мигъ да ме обхване. азъ знамъ, читателю, че и ти чувствувашъ, колко ние всичкитѣ сме слаби да подкрепяме нашето здраве. На човѣцитѣ, като идеалъ и постижение, едва ли не на първо мѣсто стоятъ тѣлесното здраве и бодростта на душата. А ето и мждрецътъ боледува и учениятъ изнемогва отъ ударитѣ на болеститѣ.

Християнскитѣ народи, ако биха искали отъ Иисуса само здраве на тѣлото и миръ на духа си, пакъ би било достатъчно да иматъ Иисуса Христа като начало на своитѣ дни, години и вѣкове.

Иисусъ даде здраве на мнозина. Той излѣкува и слѣпи и недѣгави; прокажени и хроми; глухи и разслаблени.

Той възвърна къмъ животъ и мъртви тѣла. Иисусъ се яви като началникъ на живота и надъ мъртвата материя и надъ живитѣ тѣла.

А силата на Христа се прояви още въ това, че Той следъ жестоко страдание на насилствена смъртъ на кръста, не допусна Неговото тѣло да бжде разложено въ гроба, а възкръсна. Тѣлото се преобрази въ друго — ефирно тѣло, съ което Христосъ се върна къмъ „горнитѣ“ — въ лонното на Бога Отца. Той бѣше казалъ: „Власть имамъ да си дамъ душата, а властъ имамъ пакъ да я приема“ (Иоана 10:16).

Иисусъ не бѣше великъ пѣлководецъ и завоевателъ, а образува царство по-голѣмо въ всички времена. азъ съмъ гражданинъ на това Царство.

И ти, читателю, си гражданинъ на Христовото царство. Границитѣ на това царство започватъ отъ моя рожденъ денъ и отъ твоя рожденъ денъ и преминуватъ въ небесния миръ, ако доброволно следваме родилитѣ се Иисуса.

Рождениитѣ дни на всички учени, на всички мждреци, пѣлководци и велики люде отъ всички вѣкове ще бждатъ забравени и за тѣхъ само нѣкой ще узнаятъ като се ровятъ въ забвението, въ книгитѣ на

(следва на 5 стр.)

КАКВО ОЩЕ НИ КАЗВА РАЗУМЪТЪ ЗА ПАРАСТАСА

(продължение отъ брой 21)

Лютеранитѣ правятъ едно възражение по отношение молитвитѣ за умрѣлитѣ.

Тѣ казватъ, че тия молитви били въ противоречие съ св. Писание, което казва: „Въ гроба кой ще Те слави“? (Пс. VI. 6).

„Богъ ще въздаде всѣкому споредъ дѣлата“! (Гим. 2. 6); „Каквото посѣе човѣкъ, това ще пожне“ (Тал. VI. 7) и др.

Въ всички тия цитати и въ други подобни на тия — не се казва, обаче, нищо повече отъ това, което и ние казахме по-горе, какво, че никой следъ смъртта си не може вече да ра-

Времето на дѣлата е отминало. Това, обаче, не изключва възможността други да работятъ за него.

Вѣрно е, че никой самъ не е излѣзълъ отъ ада, тъй както почти нагледно се показва и въ притчата съ богатия и бедния Лазаръ (Лука XVI. 26).

Но, не е по-малка истината, че и Самъ Спасителътъ, въ времето колкото е стоялъ въ гроба, е слѣзълъ въ ада и е освободилъ душитѣ на всички праведници отъ ветхия заветъ, отнасяйки ги въ рай.

Могатъ ли да отрекатъ това протестантитѣ?

Вънъ отъ това, почти въ всички ци-

га освенъ това, което ще бжде следъ окончателния сждъ.

Тогава всички знаемъ, че е невъзможно нѣкой да промѣни положението си.

До тогава, обаче, всички души, бидейки въ едновременно положение, може да настѣпи една промѣна въ положението имъ, чрезъ великата Божия милостъ и чрезъ добритѣ дѣла на живитѣ, извършени въ честъ и паметъ на умрѣлитѣ.

Нали и Самиятъ Иисусъ ни казва, че има грѣхове, които могатъ да се простятъ и въ бждещия вѣкъ, обезателно до последния страшенъ сждъ (Вижъ Матей XII. 32).

* * *

Все лютеранитѣ възразяватъ и то доста несполучливо и несериозно, какво, че ако споредъ молитвитѣ на живитѣ се опрощаватъ грѣховетѣ на умрѣлитѣ, то това би означавало, че вси-

влѣзе въ ада.

Ние ще отговоримъ съ думитѣ на св. Иоана Дамаскина:

„Твърде добре! — да даде Богъ така да е! Зашто тогьмо това се желае и иска; затова се радва Богъ на милостта, щото никой да не бжде лишень отъ неговитѣ Божествени дарове.

Нима за ангелитѣ е Той приготвилъ наградитѣ и вѣнцитѣ? Нима за спасението на духоветѣ ли дойде Той на земята, въплоти се отъ Св. Дева, стана човѣкъ, страда и смъртъ претърпѣ? Нима на ангелитѣ ще каже въ она денъ: „Дойдете, благословенитѣ на Моя Отецъ и наследете царството, което ви е приготвено!“

Сигуренъ съмъ, че и вие протестантитѣ не ще дрѣзните да подържате подобно нѣщо! А за човѣка, за когото е страдалъ той ще приготви всичко. И кой е човѣкътѣ, който приготвяйки трапеца и поканвайки приятелитѣ, си

Свещ. Е. п. Йордановъ

Архидяконъ Стефанъ

Една църковна пѣсень говори, че църквата Христова е основана върху кръвта и коститѣ на мъченицитѣ. Мъченичеството е условие за успѣхъ. Спасителътъ казва: „Царството Божие се превзема съ сила и употребяващитѣ насилие влизатъ въ него“. Това насилие, това усилие, предполага страдания у тия, които сж решили да работятъ за успѣха на дѣлото. Страданията стигатъ до мъченичество, когато усилията сж недостатъчни за успѣхъ. Мъченичеството е непосилна борба, крайно срѣдство за устояване на успѣха, печатъ на убежденията, твърдостъ, непреклонностъ, себеприличане, поставяне идеята въ по-горе отъ материята, вѣчно по-горе отъ смъртта.

Архидяконъ Стефанъ е първия мъченикъ на християнството. И той очертава отчетливо пътя на мъченичеството следъ себе си. Християнското мъченичество не е безогледно самоубийство, не е омраза къмъ живота, не е страхъ предъ борбата, малодушие. Мъченичеството е срѣдство за борба, последно утвърждение на истината.

Съ какво имаше да се бори първиятъ Христовъ мъченикъ? Спасителътъ казва: „Не се налива ново вино въ стари мѣхове, защото виното ще спукатъ мѣховетѣ и ще се разлѣе“. И на друго мѣсто: „Който вкуси старо вино, не ще следъ това да пие ново“. Християнството прави мирна революция въ цѣлия духовенъ и материаленъ животъ на тогавашния свѣтъ. Идентъ, които раководѣха личния, семеенъ, общественъ и държавенъ животъ, сж подложени на преценка и сж замѣнени съ нова. Разрушава се цѣлото здание на еврейския и юдейски свѣтъ и се строи ново.

Въ основитѣ на новото сж положени коститѣ на мъченицитѣ. И първи — свещенитѣ кости на архидяконъ Стефана. Св. църква като го адмира, осветила е день за негово чествуване и го сочи въ примѣръ на вѣрующитѣ.

Умѣстно е да се направи едно сравнение между мъченичеството за вѣрата и други възможни мъченичества. Тѣй по-ярко ще блѣсне християнското. Разлика между разни видове мъченичества може да сжествува въ връзка съ цѣльта, която се преследва въ живота. Има мъченици на науката, жертви на изпълненъ патриотиченъ дългъ, жертви на партийни, междукласови и др. борби. И ние ще преценяваме стойността на саможертвата отъ вида на задачата,

за която се дава жертва.

На второ мѣсто не може да не се подчертае друга разлика: всички влизатъ въ физическа борба за постигане не-религиозни задачи — патриоти, революционери и т. н. влизатъ въ борбата съ известна надежда, че могатъ да останатъ живи. Тѣ не отиватъ на тая смъртъ предварително увѣрени, че този е единствения и последенъ начинъ за утвърждаване на една идея. Изключението може да има въ тия случаи, когато отиването на героиченъ подвигъ и доброволна смъртъ е пропито съ религиозна вѣра въ задгробния животъ и когато задачата вече добива религиозно-мистична украса въ душата на героя.

И най-последна разлика ще бжде обстоятелството, че самата идея за саможертва въ името на една нематериална задача е възникнала на почвата на християнството. Инстинктътъ за самосъхранение е билъ тѣй дълбоко вкорененъ въ езическия свѣтъ, тѣй безспоренъ и неоспоренъ, че идея за саможертвуване не е могла да се породи въ ония души.

Тия белези издигатъ християнското мъченичество на изключителна висота, и християнскитѣ мъченици, като носители на най-особени знакове на различие между животинския и божествения свѣтъ. Първъ по време и първъ по величие и светостъ е първомъченикъ архидяконъ Стефанъ. Нека неговиятъ подвигъ въодушевява мнозина, за да работятъ повече за божествената правда и за постигане чисти и възвишени задачи, отколкото въ угода на тѣлесни и материални, егоистични, жестоки и груби цели.

РОЖДЕСТВОТО НА ИСУСА

(продължение отъ 4 стр.)

нѣкоя библиотека.

А моя рождень и твоя рождень день, едва ли нѣкой ще иска да узнае сега или нѣкога.

Но знай че Исусъ знае моя рождень день и твоя рождень день, ако рождениятъ день на Исуса е записанъ въ нашитѣ сърдца. А рождениятъ день на Господа Исуса Христа е записанъ въ всички сърдца.

Този день ще се записва предъ всички вѣкове въ сърдцето на всѣки човѣкъ, който се е явилъ на свѣта.

Честито Рождество Христово!

Свещ. Кир. Кр. Лилинъ

Рождественна нощъ

Тежкитѣ камбани въвъ нощта звънятъ
Въ небесата ангели безброй летятъ!
Надъ градеца Витлеемъ гори звезда,
Бисерна е! Трепка на небето тя.
Въ изоставенитѣ ясли край-града
Божий Младенецъ роди се на свѣта!

Мждрецитѣ кретятъ отъ далеченъ край,
Тѣхъ ги води свѣтлата звезда що сѣй,
Бързатъ тѣ да се поклонятъ на Христа,
Скжпоценни дарове да поднасятъ...
Пѣятъ весело камбанитѣ въ нощта!
Богъ се роди въ пещерята до градътъ.

лае искрено всички да дойдатъ, да ядатъ и да пиятъ отъ неговата богата приготвена трапеза!

За какво сж толкова приготовления отъ негова страна, ако не за да задоволи всичкитѣ си гости!

И ако ние, несвършенитѣ сжщества мислимъ така, какво да кажемъ за Бога — нашия Творецъ и Небесенъ Баща, Който давайки и раздавайки своитѣ блага, се твърде много радва, когато вижда, че ние всички ще се спасимъ. („Слава за умрѣлитѣ въ вѣрата“! Мат. 23:39 стр. 780.)

Прибаваме още, че на небето има много мѣсто и като така, всѣки ще се радва отъ едно особено блаженство — споредъ дѣлата си. И както ще видимъ въ следующата глава, не всички хора могатъ да бждатъ подпомогнати отъ нашитѣ молитви и да бждатъ спасени. Но то, което ще натужи протес-

Протестантитѣ още възразяватъ, че ние, не знаейки положението на една душа следъ смъртта, можемъ да се молимъ за нѣкого, който е вече въ царството небесно и като така не се нуждае вече отъ нашитѣ молитви, или за нѣкого, който е осъденъ за ада и следователно, тия молитви оставатъ безъ всѣка полза.

Но, преди всичко, ние питаемъ протестантитѣ, да ни кажатъ и намъ: кои сж спасени и кои осъдени? Могатъ ли да знаятъ тѣ това нѣщо?

И тогава, не трѣбва ли еднакво да се молимъ за всички, защото само Богъ знае сърдцата, дѣлата и помисленията ни?

Та дори и да се молимъ за ония, които нѣматъ нужда отъ нашитѣ молитви, все пакъ, тѣ не сж безполезни. Та дори и да не ги ползватъ, тѣ не

Клетвата на младитѣ войници отъ Варн. гарнизонъ

На 14. XII. т. г. младитѣ войници отъ Варненския гарнизонъ положи своята клетва за вѣрна служба на своя любимъ Царъ и на нова обединена България. На площада предъ Катедралния храмъ се извърши тържественъ молебенъ отъ свещеноикономъ И Камбуровъ, въ съслужение на цѣлото духовенство отъ Варна. Следъ молебена, гарнизонния свещеникъ Янко Митковски отправи къмъ младитѣ български войници следното високо патриотично слово:

Драги млади войници,

Следъ като отправихме нуждната молитва къмъ Всевишния, за благоденствието на нашъ я върховенъ вожда Негово Величество Борисъ III, Царя на българитѣ, за цѣлия царски домъ, за храброто и победоносно българско войнство и цѣлия български народъ, вамъ ви предстои да изпълните единъ великъ свещенъ актъ, да дадете клетва за вѣрна и преданна служба къмъ Царъ и Отечество. Отъ нѣколко месеци вие сте повикани въ редоветѣ на нашата свидна българска армия като новобранци, за да изпълните вашиятъ върховенъ граждански дългъ. Не всѣки може да бжде войникъ. Слабо тѣлесния човѣкъ, разбойника, шпионина, личността съ противодържавни мисли, разбирания и идеи — не може да бжде войникъ. Отъ това следва, че вие сте избранитѣ, достойни синове на нашето скжпо отечество и че вие сте призвани за нейни пазители отъ външни и вътрешни врагове — носейки името ВОЙНИЦИ. Бждете горди, че вие, млади войници, сте отъ първия свиканъ наборъ на обединена и велика България. Вашиятъ наборъ има великото щастие да се срещнете братъ съ братъ, изхождащи отъ Добруджанскитѣ и Македонски крайнини, отъ Дунавскитѣ равнини и Бѣломорието.

Всички ваши предшественици, бащи, братя, сродници и близки, които минаха презъ казармата, живѣха съ мисълта, да освободятъ брата робъ изъ златна Добруджа, плодородна Тракия и свидна Македония. Колко свидни жертви и скжпа българска кръвъ се пролѣ презъ Балканската, Съюзническата и Общо-европейската войни за освобождението и обединението къмъ майката отечество на тия скжпи наши земи! На времето, вашитѣ бащи не можахъ да постигнатъ това. Но Богъ поругае не бивае, се казва въ св. Писание. Правдата рано или късно възтържествува. Тя възтържествува и надъ нашата хубава Родина. Нашиятѣ откъснати земи сж прилепени вече къмъ майката отечество! Нашиятѣ братя сж свободни вече и мнозина отъ тѣхъ сж тукъ между васъ, въ редоветѣ на славната българска армия. Но днесъ, повече отъ всѣкога, всѣки преданъ синъ на отечеството трѣбва да живѣе съ мисълта да брани и пази тия по-

тигнати и осжществени идеали. Това се иска отъ всѣки единъ истински българинъ, това се иска най-вече отъ васъ младитѣ, утрешни строители на майка България. Духоветѣ на всички паднали синове въ отечествена бранъ, който въ тоя тържественъ моментъ витаятъ надъ насъ, искатъ вѣрна, преданна и самоотвержена служба отъ васъ. Тѣхнитѣ духове искатъ, предъ образа на родината да изчезнатъ всички дребни земни смѣтки, защото човѣшкиятъ животъ намира своя истински смисълъ въ смъртта за родината и въ нея животътъ на личността получава безсмъртие. Пое-та казва: „Тозъ който падне въ бой за свобода, той не умира. Вѣкове тѣ го помнятъ и пѣвци пѣсни за него пѣятъ!“

Но защо въ тоя тържественъ часъ, вие трѣбва да дадете клетва предъ Бога, Царя и Родината, че ще изпълните дълга си къмъ тѣхъ съ сжщото усърдие и саможертва?

Драги млади войници! Клетвата се явява за необходима, поради слабата човѣшка воля. Има върховни и изключителни моменти въ живота, когато волята на човѣка се подлага на изпитание. Въ такива моменти, човѣкъ се чувства безсиленъ да се бори съ тѣхъ и той има нужда отъ свръхъ човѣшка помощъ. Въ такива моменти, именно, човѣкъ си спомня съ умиление за тоя тържественъ часъ, въ който той е далъ клетва предъ Богъ за вѣрно, честно и самоотвержено служене на Царъ, Отечество и Народъ. И спомняйки си за тази дадена клетва, обладанъ всецѣло отъ нея, съ Божия подкрепа и помощъ, той наддѣлява надъ своята слаба човѣшка природа и воля. Блаженъ е оня войнъ, който устои на своето обещание и положи живота си за своитѣ близки. А страшно е наказанието за клетвопрестъпника. Той е проклетъ и отъ Бога и отъ народа си, за него нѣма душевенъ миръ. Българскиятъ народъ, въ своето историческо минало, не познава въ своята срѣда такива синове. Такива не може да има и между васъ, млади български синове, достойни чедъ на славни по цѣлъ свѣтъ герои.

Млади войници, съ това съзнание и крепка воля за жертвено изпълнение на вашиятъ войнишки дългъ къмъ обединена и велика България, пристѣпете къмъ клетвата.

Цѣлунете св. Евангелие — символъ на правда, истина и любовъ! Цѣлунете св. Кръсть — символъ на вѣра, мъченичество и саможертва!

Цѣлунете св. българско знаме — символъ на националностъ, героизмъ и безстрашни подвизи! И нека то навѣки ви напомнява, че вие сте българи и като такива, предъ васъ винаги стоятъ върховнитѣ интереси на вашето скжпо отечество! Въ този тържественъ моментъ, драги войници, съ пълно съзнание и най-голяма трепетъ въ сърдцата си, пристѣпете къмъ тѣзи най-велики човѣшки светини.

Следъ напѣтственитѣ слова на гарнизонния свещеникъ, отецъ Хр. п. Михайловъ прочете клетвата, като всички млади войници съ благоговение повтарѣха думитѣ. Тѣ цѣлунаха св. Евангелие, кръста и знамето и високо изговарѣха свещенитѣ думи: „Заклѣхъ се!“ На тържеството присъжствува цѣлото Варненско гражданство.

(или чистилището както е у католицитѣ), ако спасението на грѣшникитѣ или изкупванието на грѣховетѣ, става само чрезъ огнь?

Ето какъ, нито протестантитѣ нито римокатолицитѣ не запазиха истинската вѣра по отношение тайната на живота следъ смъртта.

Това, което учатъ тѣ, не е съгласно нито съ думитѣ на св. Писание, нито пъкъ съ изискванията на здравия разумъ.

(следва: нашитѣ молитви могатъ

за насъ, тѣ сж отъ твърде голѣмъ полза.

Чрезъ тия молитви, ние свикваме да сме въ тѣсна връзка съ нашитѣ скжпи покойници и вѣчно да внимаваме надъ себе си, надъ своя животъ и дѣла, спомняйки си и размишлявайки за свършека на живота, за да не би той да ни свари непригответни. На края, нека да споменемъ и за вѣрата на римокатолицитѣ, по отношение имъ молитвитѣ за умрѣлитѣ.

И тѣ сж доста изопачили смисъла на тия молитви, чрезъ учението си за чистилището. Чистилището е очистителенъ огнь, презъ който минаватъ душиитѣ на грѣшникитѣ следъ смъртта.

Следъ като престоятъ едно определено време, душиитѣ излизатъ отъ чистилището и влизатъ направо въ рай. Но защо само душиитѣ да изкупятъ грѣховетѣ, а не и тѣлата?

Вънъ отъ това, какъвъ смисълъ

Населението на Съветска Русия

Цѣлиятъ този конгломератъ отъ различни народности и вѣри, образуваха тѣй наречената С. С. С. Р. Надъ тѣхъ, въ расстояние на 21 год. болшевикитѣ упражняваха нечуванъ тероръ; а) за да ги обезличатъ като хора; б) за да изтръгнатъ отъ душитѣ имъ вѣрата въ Бога; в) за да задушатъ всѣко народно съзнание; г) и убиятъ човѣшкото имъ достоинство. — Но ето, че и за тѣхъ изгрѣ зората на свободата!

За звездата на вълхвитѣ

Звездата, която се е появила на небето, презъ нощта при раждането на Спасителя, всѣкога е била любопитство у човѣцитѣ. Св. Йоанъ Златоустъ и Блажени Теофилактъ говорятъ, че тая звезда е била особена, не такава, каквито сж обикновенитѣ звезди, които наблюдаваме на небето. Тая необикновена звезда била нѣщо си като ангелска сила, въ образъ на звезда. Бл. Теофилактъ пише, че споредъ запазеното древно предание, тя свѣтила не само презъ нощта, но и презъ деня. Освенъ това, свѣтлината ѝ е била по-ясна отъ тая на слнцето, не се движила като другитѣ звезди, а понѣкога стояла въ въздуха ту неподвижно, ту се движила напредъ, все къмъ югъ. Когато вълхвитѣ пътували и звездата вървѣла предъ тѣхъ, като имъ показвала пътя; а когато се установявали да почиватъ, следъ дългия извървянъ пътъ, то и тя оставала неподвижна.

Тая звезда се явила на вълхвитѣ, както говорятъ споменатитѣ св. отци, много порано отъ раждането на Спасителя. Така е наредилъ Божиатъ промисълъ, щото вълхвитѣ да могатъ да се поклонятъ на Новородения Царь, още въ яслитѣ.

Защо, обаче, вълхвитѣ, съ появяването на тая звезда на изтокъ, направили заключение, че се е родилъ нѣкакъвъ си особенъ Царь и следвало да отидатъ и Му, се поклонятъ? Отъ древнитѣ разкази се знае, че на изтокъ сжществувало предание, споредъ което, именно въ това време, трѣбвало да се яви въ Иудея Царь, чиято властъ ще се простира по цѣлия свѣтъ и, че раждането Му ще бжде възвестено чрезъ появяването на изтокъ на нѣкакъва си особена звезда. Това предание, разбира се, не е било лъжливо, както това свидетелствува самото случило се събитие — Раждането на Спасителя, Царьтъ на всичкитѣ народи, Царьтъ на мира.

Св. Левъ Папа Римски говори, че източнитѣ мъдреци били научени отъ Самия Богъ, че съ появяването на звездата, наближило времето за раждането на Господа, Царя на вселената. Трѣбва да се предполага, че въ самата необик-

жението на небеснитѣ свѣтила, имало особена сила, която ги е влѣкла подиръ себе си. И тѣй, и запознатитѣ, безъ всѣкакво съмнение, наедно съ древното предание, и привлечени отъ особената сила на необикновената звезда, мъдрецитѣ се приготвили и тръгнали на път. Въ самия денъ на раждането на Спасителя, трѣбва да се предполага, тѣ пристигнали въ Иерусалимъ.

Но, ето, звездата която ги ржководила се скрила. Иерусалимъ, който изби пророцитѣ, вижда се, че се оказалъ недостоеенъ да види чудната звезда, която е довела отъ далечни страни въ него чужди за Бога народи, макаръ, трѣбва да се предполага, много по-достойни, мъдреци, да се поклонятъ на Новородения Месия, за Когото тѣй много сж говорили ветхо-заветнитѣ пророци.

Като имъ разяснили въ Иерусалимъ, че мѣстото за раждането на очаквания отъ всички Царь, е гр. Витлеемъ, мъдрецитѣ тръгнали за

тамъ; и ето, звездата, която тѣ видѣли на изтокъ, вървѣла предъ тѣхъ, като, най-после, дошла и се установила тамъ, гдето билъ Младенецътъ. И, като влѣзли въ къщата, видѣли Младенеца съ Мария, Неговата Майка, паднали и Му се поклонили, и, като отворили съкровищата си, подарили Му: злато, ливанъ и смирна.

Относно това полкновение на вълхвитѣ, св. Иринеи Лионски и св. Левъ Папа Римски, единогласно твърдятъ, че тия вълхви, тайно сж били просвѣтени съ Божията благодатъ, защото, щомъ видѣли Детето, изведнажъ признали въ Него, не само Царя, но и Бога; за какъвто и Го признали, такова и поклонение Му въздали и прилични дарове поднесли, а именно: злато, като на Царь, ливанъ, като на Богъ и смирна, като на смъртенъ човѣкъ, затова, защото съ смирна, както е известно, у евреитѣ мъртвитѣ тѣла се помазвали съ благоухание, за да се запазятъ невредими.

А. И.

Рождество Христово

Въ мастилена вечеръ въ синкавий здрачъ,
презъ пропасти-брани ще грѣине звезда
и кротка надежда презъ скърби и плачъ,
ще слѣзе съ Тебе надъ тъмна земя.

О, яростъ огромна! Звънаря ще бие
камбаната лудо въ свещенната нощъ
и малкия космосъ раздрусанъ ще стене
въ спазми предсмъртни, задъханъ безъ мощъ

...Предъ малка икона, съ шепотъ въ мрака,
съ замръзнали сълзи на блѣдо лице,
безпамятна майка остана ще чака;
въ просторитѣ черни да свѣтне звезда.

А въ пътя безкраенъ ще мине съ вихрь,
коляря незнаенъ съ огромни коне—
неволята хорска—и черни завеси
ще спусне предъ свѣтли надежди...

О, яростъ огромна! Звънарьтъ ще бие
камбаната лудо въ свещенната нощъ.
О, нека по пътя презъ бури да минемъ
и стигнемъ при Тебе безъ капчица мощъ.

И нека въ небето звездата да води,
и нека да екне камбанния звънъ!
презъ трѣсъци земни отново ще дойдешъ
да сждишъ Ти мълнийтъ бѣсни на вѣнъ.

Защото по степитѣ снѣжни на северъ
и топлитъ морски талози на югъ
безспирно се къртятъ човѣшки лавини
и бури раздрусва земята съ чукъ.

...Ще чака звездата и мойта родина
ще чакаме Боже, ний трепетни дни,
когато отново ще дойдешъ и миренъ
ще пѣе въ полето безспирно труда.

Ем. Мутафовъ

Азбучната молитва

на Еп. Константинъ

— първиятъ стихотворенъ опитъ въ нашата книжнина

„Азбучната молитва“ отъ епископъ Константинъ е едно отъ малкото оригинални съчинения въ старо-българската книжнина. Тя носи отпечатъка на епохата и на духовния миръ на своя авторъ. По тази причина, би трѣбвало да се разгледа въ връзка съ епохата и индивидуалитета на своя авторъ. На възражението, че нѣма биографични сведения за еп. Константинъ (въ сжщностъ има, но сж оскѣдни), ще отговоря, че много по ценни сж въ случая духовнитѣ качества на автора, а за такива има доста данни въ самата „Азбучна молитва“, изказваща едно искрено чувство. Така, напримеръ, отъ молитвата се вижда, че еп. Константинъ се отличавалъ съ висока просвѣтеностъ, съ дарбата на писателъ-поетъ, съ силно развито чувство на християнинъ, съ самочувството на добъръ българинъ и т. н.; а това е много по-важно за замисъла на въпросната молитва, за изказанитѣ въ нея мисли, чувства и желания, както и за похватитѣ на стихосложението. Смята се, че еп. Константинъ е единъ отъ по-младитѣ ученици на св. св. братя, че билъ продаденъ като робъ, че билъ откупенъ и пуснатъ на свобода отъ нѣкой благодетеленъ християнинъ, че е дошълъ въ Преславъ отъ Цариградъ, че билъ назначенъ за епископъ и т. н.

Такъвъ е източникътъ на този пръвъ стихотворенъ опитъ въ нашата книжнина; а това не е безъ значение при научното разглеждане на първото оригинално произведение въ нашата книжнина съ известни литературни достоинства, въ едно време, когато не сме имали литературни традиции и образи отъ литературни произведения, най-малко отъ поетични произведения.

Не по-малко важно е за целта да се знае епохата, въ която е създадено това съчинение, особено като се знае, че едно поетично творение е плодъ на народния духъ презъ дадената епоха, отразенъ презъ душата на оформения индивидуалитетъ на поета. Тогавата става ясно, че тази творба има стойността на молитва за всички българи, дори за всички славяни. Затова е поставено като I-ви предговоръ на „Поучителното евангелие“ безъ сжщия авторъ.

Така изпква общественото значение на изказаното въ молитвата чувство, тѣй като то е написано презъ сръднитѣ вѣкове, когато християнството е станало господстваща религия, разпространявано само на гръцки, латински и юдейски, т. е. на ония три езика, на които е билъ написанъ надписътъ на кръста Христовъ, а между българитѣ и славянитѣ въобще християнството се е разпространявало на български езикъ. Българската пѣкъ книжнина, е била трета по редъ въ цѣла тогавашна Европа.

Това показва значителността на християнството за българитѣ, тѣй като авторътъ съ чувство на народна гордостъ казва, че единъ новъ народъ възпѣва и въздава хвала Богу непрестанно на свой езикъ.

Това мѣсто отъ молитвата е най-ценното, защото показва, че българитѣ сж направили свои разбирания на християнството и съ това станали новъ народъ (по това време понятието народъ се сливало съ понятието езикъ), който слави св. Троица. На днешенъ езикъ това значи, че единъ новъ народъ се врежда между културнитѣ народи. Тукъ именно изпква гордотата

Иван Георгиев — Варна

КЪМЪ БЪЛГАРСКАТА МЛАДЕЖЪ

Във вчерашното на Новата 1942 година тебе се обръщамъ, ДРАГИ МЛАДЕЖО, къмъ тебе, който току що започнашъ дните на безгрижното си съществуване и обхванатъ отъ едни нови чувства, съ трепетъ открехвашъ съ ржжето вратите на живота, а съ нозетъ си излизашъ неговия прагъ.

И едва що отворилъ тази врата, веднага те обхваща шумъ завладява твоя слухъ, а предъ очитъ ти се изяснява дивна картина. Това е свѣтътъ на живота, въ който ти ще бъдешъ заставенъ да водишъ едно тежка и жестока борба за своето съществуване, до последнитъ твои дни. Азъ виждамъ, че твоето сърдце жадува да надникне въ всички гънки на този свѣтъ и че ти копие да изпита всички даждии, които предлага на човѣка този животъ.

Поддай си ръка, млади човѣче, нека направимъ една обиколка изъ тази обширна градина, за да се опознаешъ по-добре съ радоститъ и скърбитъ, които те очакватъ тамъ — преди тѣ да сж те потопили въ своитъ страховити бури.

Въ него ти ще видишъ океани и морета, планини и полета, голѣми градовете и китни села. Тукъ, ти ще срещнешъ и едно подобно на тебъ съществуване, което Богъ създаде споредъ Писанието въ шестия денъ, по Свой образъ и подобие, и като му даде отъ Свой духъ, постави го като владетель надъ всичко, каквото бѣше сътворилъ. И наистина, това най-съвършено Божие създание — ЧЕЛОВѣКЪТЪ, въведенъ на Божието творение, челото на човѣкътъ — стана царъ на Неговата вселена.

Силенъ и властенъ, човѣкътъ изпълва въ най-широкъ масщабъ дадената му власт отъ Твореца и съ една удивителна енергия, той се постарал да надникне въ всички гънки на безкрайната вселена, като въ своя вихренъ устремъ за овладяване не се спрѣ предъ никакви физически и природни закони.

Той откри северни и южни полюси, пресѣкна надъ океани и морета, спусна се въ дълбинитъ бездънни глѣбини. Неговата любознателностъ отиде по-далечъ, тамъ въ безкрайнитъ небесни простори, дето привечеръ се показватъ хилядитъ небесни свѣтила — звездитъ. И чрезъ реактивни двигатели, той поиска да се изкачи на самата луна, за да я овладѣе.

Тде да отправя още твоята любознателностъ, млади човѣче! Върху трептението на електрическитъ вълни, чувашъ ли шептението на голѣмитъ полетани отъ Европа и Америка! Тѣзи дора, дори и не се познаватъ. Имашъ време да обходишъ великолепитъ чертози на всички науки, да похлопаешъ на високитъ лорти на всички мисли и днешни философи. Тичай отъ цѣтътъ, смучи знания и пий младостъ отъ тая обширна градина на човѣшката наука! Но, спри за минути! Ти се очудвашъ! Да, за нещастие човѣкътъ е забравилъ своето предназначение... Това пъкъ тукъ, е откритието на злия човѣшки гений, изобретение, което ще всѣва ужасъ и трепетъ въ душата на неговия противникъ, съ огънь и жупелъ ще посипе неговата вселена, ще онищожава неговия домъ и чедъ... Помисли, съ дни и ноци този злий човѣшки гений е работилъ надъ този свой демонъ.

Млади човѣче, спри своята любознателностъ, не отивай по-далечъ, защото, ти ще видишъ още много по-голѣми и жестоки изобретения на злия човѣшки гений, отъ които ще се ужасишъ. Увѣрявамъ те, ти ще видишъ много дивни чудеса на науката, но въ тѣзи префинени школи, ти не ще намѣришъ отговора само на единъ въпросъ, който въ същностъ най-много те вълнува въ този моментъ. Съ изморена, изтощена и гладна душа, ти пакъ ще се повърнешъ въ покоитъ на собствената си бедна хижа и ще извикашъ заедно съ Библейския Мадрецъ: „Суета на суетитъ — всичко е суета!“

Тде е тогава науката, кое е учението, което открива истинския пътъ къмъ щастieto на човѣка, тукъ на земята? Върху необятния океанъ отъ зна-

ния, всрѣдъ цѣлата тази огромна наука и изумителна техника, човѣшкиятъ умъ нѣма сили да си създаде единъ положителенъ пътъ, по който да отпрати истинското ЩАСТИЕ на собствения си животъ.

Остави и ти, прочее, млади човѣче, всѣка надежда, да откриешъ този пътъ отъ мѣдростъта на обикновения човѣкъ.

— Той ти е откритъ отъ Единствения Човѣкъ, Когото Богъ изпрати тукъ на земята, Който се издигна надъ вѣковетъ и народитъ и ни показа истинския пътъ на щастие въ живота. „Азъ съмъ пътя, истината и животътъ“.

Ето отговора на вѣчния въпросъ, който изпъква гърдитъ на вѣковетъ, вълнува човѣшкитъ души и смушава днешъ и твоето младежко сърдце. А този отговоръ ще рече, да опознаешъ живота, учението и подвига на Голготския Страдалецъ и като го запечаташъ дълбоко въ душата си, да го направишъ като единично ръководно начало въ своя личенъ и общественъ животъ.

Ако принципитъ на Христовото учение не се приложатъ къмъ всѣка човѣшка наука, теория и техника, то при всички чудеса на неговата изобретателностъ, ние винаги всрѣдъ радостнитъ възкличания, ще пригълчаваме скритомъ и горчиви сълзи.

Драги младежо, ти видѣ свѣта, разгледа живота и надникна въ дълата на вѣнеца на Божието творение — ЧОВѣКЪТЪ. Ето какъ използва той дадената му власт да владѣе всичко, каквото Той сътвори на земята.

Скоро и ти ще бъдешъ пътникъ по широкия житейски друмъ. Пътникъ, комуто животътъ ще възложи опредѣлена задача — споредъ даденитъ ти сили и способности. Ти си длъженъ да изпълнишъ тази си възложена задача и то, ръководенъ единствено отъ принципа на Христовата любовъ къмъ ближния Защото, виждашъ какъ бремето на живота тежи върху тебе и всички твои братя. Колко ридания и въздишки, колко страдания и сълзи стелятъ твоятъ житейски пътъ и помрачватъ твоето щастие.

Погледни наоколо си! — колко млади хора като тебе сж отритнати отъ живота, защото не сж изпълнили възложената имъ задача въ него. И днешъ, тѣ се люшкатъ като безсилни ладии предъ буритъ житейски и отсѣдатъ въ безразлични пристанища — кждето вѣтрътъ ги отнесе. Изгубили въ младини истинския пътъ на щастие въ живота си, днешъ, тѣ проиграватъ своята сѣдба въ ржцетъ на тъмни сили и чужди агенти и сж готови да продадатъ РОДИНАТА, ВѢРАТА и НАРОДА си — за блюдо леща. А ти не следвай тѣхния пътъ! Защото тежестъта на покварата, престѣпността и нещастията, единъ денъ ще те притиснатъ и изплашатъ и ти ще поискашъ да погледнешъ по-трезво на утрешния денъ. Но, горко ти, ако този часъ на твоята морална обнова бжде късенъ. Поучи се на родолюбие и на стремежи къмъ нови идеали отъ младитъ синове на великитъ народи. Нѣкога въ Парижъ издигнаха храмъ въ честъ на Бога на разума, а днешъ, най-великопитъ парижки храмове се препълватъ отъ новата френска младежъ. Нѣкога германската и италианската младежъ се стичаше и изпълваше равни клубове и организации, а днешъ сжщата тази младежъ, застана въ стройни редове подъ едно ново знаме, на което е написанъ девиза: „БОГЪ И РОДИНАТА“.

Подъ това знаме застави и ти, драги младежо! Подъ него, скоро ти ще почувствувашъ една нова благодатна сила, която ще размръззи твоето оледено сърдце и ще заглуши въ твоята душа всѣка проява на егоизъмъ, омраза и поквара. Тази благодатна сила ще разкъса веригитъ на всички пороци и зли наклонности въ твой животъ и ще те дари съ такива възвишени духовни сили за дълъгъ и честъ, чрезъ които, за пръвъ пътъ въ твой животъ, ти ще почувствувашъ — какъ се живѣе и умира за Божиата и човѣшка правда, отъ които нищо по-високо и по-свѣто нѣма за човѣка тукъ на земята.

Твоего ново обединено отечество гори отъ желание да заживѣе въ истински миръ и благоденствие, копие за самобитностъ и дълговѣчностъ, жадува за културенъ напредѣкъ и благополучие.

Съ своитъ вѣковни страдания отъ миналото, съ сѣжитъ жертви дадени за това обединение, съ своитъ християнски добродетели, морални качества и физическа мощъ, — твоятъ народъ, наистина, заслужава тази добра участъ. Кой ще му я даде? ТИ! — драги младежо, и плеадата твои врѣстници, въ ржцетъ на които е сѣдбата на твоето отечество и твой народъ.

Редомъ съ тѣхъ, застави подъ знамето на Христа и Родината и украсенъ съ ореола на най-съвършената християнска красота, съ готовностъ открий новата страница въ родната си история и запиши въ нея най-красивитъ слова, като начало на най-великото нейно материално и духовно творчество.

Вншниятъ твой врагъ е сразенъ! — днешъ твоятъ младъ български легионъ, нека пристѣпи къмъ истинска борба съ вжгрешниятъ неприятелъ! — Лошитъ пороци и низки стрсти, измамата и безсѣвѣстното торгашество, лжжата и престѣпната спекула, — най-страшниятъ бичъ на народнитъ ти интереси, да бждатъ завинаги погребени въ твоята душа и да бждатъ забравени въ историята на забвението.

Една нова обнова на морално възраждане започни ти въ твоята душа, една нова епоха на националенъ устремъ подеми ти въ твоето сърдце и една нова сплотеностъ на нравственитъ сили предприеми ти въ твой животъ.

Честностъ и справедливостъ въ дълата, безкористие и чистота въ мислитъ, въздържание и умѣреностъ въ желанията, търпение и трудолюбие на волята, привелчивостъ и любовъ въ отношенията къмъ ближнитъ, будностъ и самопожертвувателностъ къмъ дългъ и честъта — *ето добродетелитъ*, отъ които трѣбва да се ръководишъ и чрезъ които ще сразявашъ всѣка неправда и престѣпно посегателство, къмъ възхода на твоята РОДИНА и щастieto на твой народъ.

Тѣзи добродетели трѣбва да бждатъ свещени за твоето сърдце, широко отвори за тѣхъ вратитъ на твоята душа, направи ги втора своя природа, защото тѣ сж *най-вѣрния залогъ за дълговѣчността и културния напредѣкъ на твоето отечество*. Тѣ сж край — жгълния камъкъ на твоята борба срещу вѣковната поквара и безвѣрието, тѣ сж факела на твоята саможертва за свобода, равенство и *братство между народитъ*. Чрезъ тѣхъ ти сж готовностъ ще се изкачишъ дори и на огнената клада и ще станешъ мъченикъ заради Голготския Страдалецъ и своето Отечество; чрезъ тѣхъ ти ще можешъ да откриешъ пълния блясъкъ на твоята Обединена Родина.

Тогава, и твоятъ народъ ще бжде щастливъ, защото никога повече не ще изпита надъ своята грѣлъ жилото на изневѣрата отъ собственитъ си синове. А неговата сѣдба ще бжде въ ржцетъ на учители и свещеници, сѣдии и управници — въ твоитъ ржце, който ще бждешъ ръководителъ и пазителъ на неговата материална и морална култура и ще чертаешъ свѣтлия пътъ къмъ неговото щастливо бждеше и благатни сѣдбини.

И ако тѣзи новогодишни пожелания не останатъ само едни традиционни слова, то наистина, твоето отечество ще се сподоби съ такава честита сѣдбина.

Богъ, правдата и сѣдбата, бездруго, сж за твоето свѣто дълго!

БЛУДЕНЪ СИНЪ

Съ вѣра жива се обръщамъ,
О, къмъ Твоего неба!
И душата си разгрѣщамъ,
Като мъничко дете!

Азъ съмъ почва зажеднѣла
Чакамъ Твоята благодатъ!
Отъ душата загрѣбѣла
Премахни грѣховна смрада!

Отъ погибель запази ме!
Ти спасявай Твоя робъ!
Блуденъ синъ съмъ, възвѣрни ме
Че съмъ немощенъ и слабъ!

СВЕЩ. К. К. ЛИЛИНЪ

Азбучната молитва

на Еп. Константинъ

(продължение отъ 6 стр.)

съзнание на автора, неговото самочувство и чувството на национално достойнство. Не биваше това да отнесе мимоходомъ въ нашата книжнина.

При липсата на поетични образци въ нашата литература, лишена отъ традиции, не е безинтересно отъ кжде е дошѣлъ книжовниятъ размѣръ на този пръвъ опитъ за поезия у насъ. Нека се знае, че разоятъ на формата и на размѣритъ въ поезията не е неинтересенъ и безъ значение, толкова повече, когато и днешъ византийското пѣние е застъпено въ нашето богослужение, а презъ XVIII и XIX вѣкове известни писатели (Йосифъ Брадатъ, Д. Попски, Г. Пѣшакъ, Неофитъ Бозвели и др. др.) сж поискали поезии по тѣзи размѣри. Едно сравнително проучване на размѣра, по който е написана „Азбучната молитва“, ни довежда до интересни заключения. Още при пръвъ погледъ върху старобългарската книжнина и частно на „Азбучната молитва“ човѣкъ се натъква на този въпросъ. Той ни навежда и на други стихотворения отъ сжщия авторъ, каквото е „Прогласъ къмъ небесата“.

Знаете ли?

— Че годишно въ Дунава се ловятъ около два милиона шуки и шарани.

— Че въ водитъ на една северноамериканска рѣка живѣе риба, която съдържа толкова масло, че индийцитъ я използватъ като свѣщъ; тѣ убиватъ тази риба и я запалватъ като фитилъ, затова тя носи името „риба-свѣщъ“.

— Че всички чиновници евреи отъ Френска Африка сж изгонени, а лѣкаритъ и адвокатитъ евреи въ Франция не могатъ да бждатъ повече отъ 2 на сто. Въ Мароко евреитъ могатъ да се прехранватъ само ако иматъ нѣкакъвъ занаятъ, който упражняватъ, а отъ търговията тѣ сж изключени; само въ Парижъ французитъ сж отнели отъ ржцетъ на евреитъ 1,500 предприятия и сж ги национализирани. Франция щѣ ла да стѣпи на краката си само тогава — казва водачътъ имъ — когато се освободи окончателно отъ юдеомасонското влияние. Всички улици въ Парижъ и другитъ градове въ Франция, които носятъ имена на евреи, сж преименовани.

— Че много висши офицери отъ английската армия и повече отъ половината лордове сж евреи, които недвусмислено сж заявявали, че „ако падне Сионъ, ще падне и Британската империя“.

— Че въ Франция 57 на сто отъ банцитъ сж еврейски; 42 на сто отъ търговцитъ на диаманти сж евреи; 56 на сто отъ търговцитъ на кожи сж евреи; 61 на сто отъ търговцитъ на бѣло сж евреи; 71 на сто отъ търговцитъ съ музик. предмети сж евреи; 47 на сто отъ магазинитъ за мода сж еврейски; 38 на сто отъ фабрицитъ за копринажъ сж еврейски; 49 на сто отъ фабрицитъ за шапки сж еврейски; 44 на сто отъ фабрицитъ за обувка сж еврейски.

— Че въ единъ малъкъ германски градецъ, за година време, при наличността на 3000 книги и на 1500 младежи читатели, били отбелязани 15,500 взимания на книги за домашенъ прочитъ. Добрата книга е най-дирения другаръ на германската младежъ. Какъвъ хубавъ примѣръ за подражание на нашата българска младежъ.

— Че германцитъ до сега сж взели отъ СССР 3,750,000 пленници, 15 хиляди самолети, надъ 22 хиляди танка и надъ 27 хиляди орджия!

Изъ живота на епархията

На 16 т. м. се състоя учителска конференция в гр. Търговище. Свещ. Василь Коев, стъ сжция градъ, прочете рефератъ на тема: „Науката и религията не си противоречатъ“. Следъ завършване на тъй добре обоснованата и убедителна беседа, взе думата г. училищният инспекторъ. Отъ името на цѣлото учителство, той благодари на свещеника за хубавия рефератъ. Съ хубави думи, той подчерта, че наистина, вѣка въ който живѣемъ днесъ, е вѣкъ материалистиченъ. Ние живѣемъ безъ Бога. Ние правимъ опити да заглушимъ религиозното си чувство. Обаче, всичко е напразно, защото, когато сме въ страдание и беда, ние се обръщаме къмъ Бога. Когато видимъ детето ни да се гърчи отъ болки, и лѣкарътъ—човѣкъ на науката, не е въ състояние да му помогне, той предоставя спасението на Провидението, т. е. на Бога; или когато сме на фронта и надъ насъ затръщятъ смъртоноснитъ неприятелски куршуми, тогава и най-големиятъ безбожникъ се обръща къмъ Бога и търси Неговата закрила. Ние не трѣбва да забравяме Бога и когато сме добре. За Неговото съществуване ни говори и целесъобразността въ природата. Г-нъ инспекторътъ приведе за примѣръ имената на много учени люде, които сж били най-добри християни и на много учени безбожници, които на смъртния си одъръ сж се отказали отъ безбожието си и сж се покаяли. Що се отнася до родната ни църква, то тя, не само не е прѣчила на науката, но подъ нейната стрѣха възникнаха първитъ български училища, а първитъ учители бѣха духовницитъ ни.

Ето защо, днесъ е необходимо да се заработи въ нашитъ училища въ духа на Христовото учение и да подпалваме въ сърцата на децата вѣрата имъ въ Бога.

Чрезъ нашия епархийски органъ в-къ „Хр. защита“, ние, свещеницитъ отъ Търговищенска околия поздравяваме г. инспектора за хубавитъ му думи, съ които той поставя едно ново сближение между родното учителство и св. ни църква и пожелаваме неговитъ напѣтствия да дадатъ добри резултати и плодове.

Съобщава свещ. Ст. Илиевъ,
с. Лилякъ

Съобщаватъ ни отъ с. Дългополъ, Провадийско. На 4 декемврий т. г. и нашето село, наистина, изживѣ едно истинско народно религиозно тържество.

Всички ученици, заедно съ учителитъ си, отидоха на църква. Следъ Богослужението, енорийскиятъ ни свещеникъ Владимиръ п. Емануиловъ произнесе високо поучително слово, на тема: „Християнизирание на българската младежъ“. Денътъ 4 декемврий измина всрѣдъ приятна религиозно-просвѣтна атмосфера, разнасяно отъ християнското братство „св. Климентъ Охридски“, ръководено отъ свещеника, г-да учителитъ и всички млади хора отъ селото. Сжщото братство дава топла храна на 23 бедни ученици.

Съобщава: Ж. Ивановъ
(учителъ)

Съобщаватъ отъ гр. Добричъ. На 10 декемврий т. г. следъ водосвета, извършенъ отъ тримата свещеници при църквата „св. Троица“, открия се беседитъ при братството. Първата беседа изнесе свещ. Хр. Ивановъ, на тема: „Цѣль и смисълъ на братственитъ беседи и какво означава кръстениятъ знакъ“. Втората беседа: „Разяснение на вечернята и утринната служби“ произнесе свещ. Василь Т. Димовъ, а третата: „Разяснение на св. Литургия“ произнесе свещеникъ Севастиянъ х. Георгиевъ. Беседитъ се посещаваха добре и съ голѣмъ интересъ. Тъ сж начало на една добра просвѣтна и благотворителна работа.

НЕГОВО Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архиепией пристигна въ престолния си градъ Варна.

Съобщаватъ ни отъ с. Девня, провадийско. На 7 декемврий т. г. ученическитъ прав. христ. д-ва „Св. Царъ Борисъ“ и „Св. Климентъ Охридски“ въ с. Девня, подъ ръководството на учителката Цонка Б. Данаилова изнесоха литературно-духовна забава.

При препълненъ салонъ отъ слушатели и учаща се младежъ, забавата бѣ открита съ изпѣването „Отче нашъ“, „Шуми Марица“, химна на Н. В. Царя и химна на прав. хр. младежъ, изпълнени отъ хора на дружествата, подъ диригентството на учителя Ал. Калчевъ.

Ученичката Зорка Драголова издекламира стих. „Свѣтъта“, Радка Йорданова — „Азъ съмъ православна християнка“, Димка Паскова и Цонка Панкова изпѣха „Градника съ рози си ималъ Христосъ“ и пр.

Живка Атанасова прочете разказа „Силата на вѣрата“, следъ което бѣ изнесена пиеската „Таласъма“ въ три действия.

Следъ изпълнението на пиеската свещеникъ Иванъ М. Риджаковъ говори за „Значението на християнскитъ дружества и тяхната цѣль“.

Забавата бѣ завършена съ изпѣването химна на прав. христ. младежъ.

Юношеското прав. христ. д-во „патр. Ефтимий“, подъ ръководството на свещеникъ Маринъ п. Ивановъ взе решение да изнася, покрай другата си просвѣтна и благотворителна работа, ежесечно по една хумористична забава съ възпитателна цѣль. Въ тѣзи забави ще бждатъ критикувани и обяснявани неджитъ, които нашиятъ народъ е проявявалъ и продължава да проявява въ своя общественъ животъ. Цѣли се да бжде ясно доказано опасното послѣствие отъ тѣзи неджити за народния животъ и за преуспѣването на нацията.

Въ изпълнение на това решение, въ недѣля—21 XII т. г., бѣ изнесена първата забава. Тя бѣ посветена на послѣвичното българско раздѣление и незговорчивостъ. Ръководителътъ исторически проследи и констатира, че тая незговорчивостъ и дѣлежъ между българитъ е водила винаги нацията ни къмъ погроми.

Следъ това бѣ изнесена литературната частъ — съ избрани хуморески, басни и разкази, отъ членовѣтъ на дружеството: Веса Ковачева, Янка Петрова, Станка Христова, Любенъ Пенковъ, Христо Христовъ, Ангелъ Ангеловъ и други. Забавата бѣ посетена много добре — предимно отъ младежи. Сумата, която се събра отъ забавата ще бжде употребена, за да се набавятъ за библиотеката съчиненията на Григорий Петровъ.

Съобщаватъ ни отъ гр. Провадия. На 1. XII т. г. се откри църк. бесплатна ученическа трапезария, която дава топла храна на 60 бедни ученици. Комитетътъ при храма „Св. Благовещение“ излѣзе съ позивъ къмъ гражданството и го прикани къмъ по-голяма благотворителностъ и подкрепа на това хубаво църковно дѣло. Още въ първитъ дни, резултатитъ бѣха много добри. Фабрика „Ленъ“ отпусна за беднитъ деца 20,000 лева, търговцитъ отъ гр. Провадия на патронния си празникъ „св. Николай“ подариха за трапезарията 20,000 лв., а за старопиталището 10,000 лева, а отъ доброволнитъ дарения на гражданството постѣпи сумата 13,000 лв.

Наистина, въ тия тежки времена за всички ни, тѣзи суми говорятъ за едно будно национално съзнание на всички дарители, а инициативата на църковното н-ство е за примѣръ на всички ни, които работимъ въ духа на Евангелската благотворителностъ.

ХРОНИКА

НА ВСИЧКИ сътрудници, читатели и приятели на в-къ „Християнска защита“ честитъ Новата 1942 година и Свѣтитъ Христови Празници и молимъ Бога да имъ даде рува здраве и животъ и да излѣе щедро Своитъ благодатни дарове надъ тѣхъ и надъ СЕМЕЙСТВАТА ИМЪ.

Съ настоящия брой встъпваме въ бѣта си година.

Въ тия бурни и неспокойни години, когато родоотстъпници посегнаха дори на църквата, в-къ „Хр. защита“ отговори на сѣди Крещати духовни нужди и възради обилна свѣтлина върху много въпроси, които живота изгласна на първа линия.

Дѣлжитъ сърдечна благодарностъ на всички ония, които ни разбраха и подкрепиха.

И презъ тая година, ние ще се постараемъ да бждемъ вѣренъ стражъ на българската православна църква и искренъ другаръ и събеседникъ на правосл. християни, които се интересуватъ отъ вѣрскитъ въпроси.

Новата 1942 год. ще закрепне и за вѣчни времена ще запечата великото дѣло „Обединена България, въ нейнитъ естествени, исторически и етнографически граници“. Ще се открие широко и благодатно поле за народния учителъ и пастиръ.

Нека всички, кой каже то и да се намира, кой каквато служба и да изпълнява, да изпълни дѣла си къмъ родъ, Родина и църква, доблестно, свѣтло и радостно.

Този, който днесъ се ражда въ Витлеемъ отъ Дева, нека напѣтствува стѣпнитъ на всички културни народи, както звездата нѣкога е напѣтствувала мѣдрецитъ, за да слоимъ окончателно всички ония, които се опитаха да въдворятъ въ свѣта най-страшната ненавистъ и тирания, каквито нѣкога историята на човѣчеството е познавала.

Нека Свѣтитъ Рождествени Празници ни облагородятъ духовно, за да бждемъ подготвени за окончателната победа на КРЪСТА—надъ царството на Антихриста.

РЕДАКЦИЯТА

КНИЖНИНА

Съ живъ интересъ прочетохъ романа на нашия старъ учителъ, книжовникъ и писателъ Василь Узунвъ, озаглавенъ „Съни видения“.

Заглавието отговаря на съдържанието. Плавни и ясно схванати образи и още по-ясно предадени.

Той увлича и на мѣста трогва. Прокарва мисли, и представя образи—естествено и непринудено. Отъ начало и до край, ни йота, той не отстъпва отъ своитъ схващания и разбирания, които ставатъ, като че ли, близки и познати и за самия читателъ.

Духомъ силенъ, той сполучливо прокарва мислитъ си; сръченъ и просвѣтенъ писателъ, той напълно успѣва да завладѣе читателя и запечатва въ неговата душа за дълго образитъ на своитъ герои.

Пожелаваме му бодро здраве, за да ни поднесе и други свои съчинения, тъй необходими за днешнитъ времена.

Доставя се отъ Синодалната книжарница и отъ автора, ул. Бр. Милadini № 99—София.

Получи се въ редакцията ни книгата „Пристанищни хора“, отъ г-нъ Димитъръ Аджемовъ, съ предговоръ отъ Владимиръ Русалиевъ.

На всички ни е известенъ хубавия сантименталенъ стилъ на г. Д. Аджемовъ. А неговитъ разкази винаги сж пропити съ човѣчностъ и евангелско състрадание къмъ всички наши братя, които сж отрудени и изстрадали въ живота.

Ние препоръчваме тази книга на всички наши читатели.

ПЕЧАТНИЦА

А. ПЪНДЪЛИНСКИ - ВАРНА
ул. Панагюрище 4—Телеф. 23-15

По инициативата на свещеницитъ и братството при църквата „св. Благовещение“ въ гр. Провадия, въ салона на братството, всѣки петъченъ денъ следъ вечернята се произнасятъ религиозни беседи. Тъ се посещаватъ масово отъ гражданството, което жадува да слуша словото Божие.

На свещеницитъ пожелаваме ползотворна апостолска ревностъ въ новото имъ начинание на Божия виноградъ.

Презъ м. декемврий т. г., свещеницитъ и братственитъ членки при храма „св. Троица“—гр. Добричъ, сж събрали сумата 45622 лв., съ която сума сж дали ежедневна топла храна на 50 бедни ученици отъ енорията си. Месяцъ януарий, може би, ще бжде още по-жестокъ къмъ беднитъ деца. На братството пожелаваме по-голяма ревностъ, а на енорияшитъ по-голяма благотворителностъ, та свещеницитъ да иматъ възможностъ да удвоятъ числото на беднитъ ученици при трапезарията. Богъ да дарува здраве и утѣха на всички, които иматъ присърдце злочестата участъ на беднитъ.

На 14 и 15 декемврий т. г. пребиваваше въ града ни Шуменскиятъ Архиепиейски Намѣстникъ Протоиерей Димитъръ п. Василевъ, който занесе въ читалищния салонъ две сказки на теми: „Животъ, красота и хармония“ и „Човѣкътъ царъ и работникъ“. Преславското гражданство се стече масово за да чуе познатия си сказчикъ. Салона бѣ препълненъ и на двѣтъ сказки, така че, за повечето отъ публиката нѣмаше мѣсто. Сказкиътъ бѣха изслушани съ голѣмо внимание, защото тѣ бѣха високо поучителни и назидателни. Публиката възнагради отецъ сказчика съ бурни ръкоплѣскания и на края изказа желание въ скоро време пакъ да го види и чуе.

НАША ПОЩА

с. Ст.Кадъни—Д. З. у-ка. Наредено е да Ви се изпрати уставъ за християнско д-ство.

гр. Пр. — свещ. В. Ст. Съ малки съкращения я помѣстихме. Молимъ, за въ бжде бждете по-кратки и по-достѣпни за множеството християни.

гр. Д.—свещ. Хр. Ив. Благодаримъ за сведенията.

с. Изгрѣвъ—свещ. Хр. Ив. Пратени ви сж: Не е грѣшка на редакцията, а може би на Вашата поща.

с. Мировци—свещ. С. В. Абонаментъ Ви се счита отъ 1. I. 1942 година. Ако искате стари бройове, пишете ни отъ кои и колко.

гр. Д.—свещ. И. Н. Е. Благодаримъ за пратеното. Надѣваме се, че не ще ни забравите.

гр. Б.—свещ. К. Кр. Л. Пратяйте ни стихове въ този духъ.

с. Вл.—свещ. Д. Т. Не се адѣлбо-чавайте толкова въ стиховетъ си. По-малко песимизъмъ, а повече реализъмъ.

гр. Ш.—Арх. Н-къ. Забравихте ни.

До свещеницитъ въ Добруджа. Мнозина не изпратихте списъцитъ си.

с. Галата—И. Е. Какво стана съ статията. Очакваме.

До всички благоговейни свещеници. Получаваме хубавитъ Ви дописки. Изпращайте ни редовно такива.

Получи се въ редакцията книгата „Черноморски легенди“ отъ нашия съгражданинъ Коста Траяновъ, който представява сборки отъ историко-географски разкази, свързани съ нашето историческо минало и съ родното море.

Тия разкази сж написани на цѣлѣстивъ, художественъ езикъ и се четатъ съ увлѣчение. Въ тѣхъ е обрисувано нашето черноморско крайбрѣжие отъ носъ Калиакра до гр. Сополъ и е дадено морето въ своята стихия, която се чувствува при всѣки ударъ на сърдцето.

Горещо препоръчваме на нашитъ читатели тая книга, която се доставя отъ автора г. Коста Траяновъ, ул. „Ив. Аксаковъ“ № 23 — Варна, цена 30 лева.